

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Engelke

N:r 23

Pris pr år:
Å tidningens expedition kr. 1:—
Få posten 1: 20

Den 1 Dec.

Stockholm,
Sv. Tryckeribolaget Ekman & Co,
1903.

1903

Innehåll: Anmälan. — Adventsbetraktelse. — Från vår yttre mission: Bref från A. Wennerström, E. John och Petra Larsson, C. J. Engvall, Sigrid och L. E. Högberg och W. S—m. — Från vår inre mission: Bref från Norrbotten, Helsingland och Hedemora. Predikantmötet i Nora. Smålands och Östergötlands predikantförbund. — Några drag ur Hans Nielsen Hauges lif och verksamhet. — Min bibel. — För Gud äro alla ting möjliga. — Söndagskola. — Redovisning. — Till Red. af Missionsförb. — Upprop. — Meddelanden.

ANMÄLAN.

Tidningen Missionsförbundet kommer, vill Gud, att under 1904 utgifvas med 2 nummer i månaden i samma format och utstyrelse som under föregående år.

Dess innehåll blifver: 1:o ledande artiklar; 2:o meddelanden från Sv. Missionsförbundets både yttre och inre missionsfält; 3:o meddelanden från andra missionsfält; 4:o berättelser; 5:o utredning af söndagsskoltexterna; 6:o redovisning af influtna gåvor. Understundom komma ock illustrationer att lämnas. Vi fästa särskildt uppmärksamheten därpå, att annonser om större möten intagas.

Priset är 1 kr. för årgången. Sker prenumeration på posten, så tillkommer postafvodet 20 öre. De åter, som prenumerera på minst 10 ex. direkt hos redaktionen, adress: Svenska Missionsförbundets expedition, erhålla hvar 11:te ex. gratis, hvarförutom tidningarna blifva rekvirenten portofritt tillsända.

Prenumerationspriset till Amerika, Norge, Danmark, Finland och Ryssland är 2 kr. 20 öre för hvarje ex., postportot inberäknadt.

Vi bedja härmed på det hjärtligaste predikanter, församlingsföreståndare, söndagsskolföreståndare och för öfrigt alla vänner af vår mission att på det kraftigaste medverka till spridandet af vår tidning. Den bör finnas i hvarje hem, där vänner till vår mission finnas. Genom en vidsträckt spridning af vår tidning sprides kännedomen om det välsignelserika missionsarbetet, och medel inflyta därigenom både direkt och indirekt till missionskassan. Vi hoppas således, att en stor tillväxt af prenumeranter måtte ske under 1904. Låt oss oss göra allt hvad vi kunna för spridningen af vår tidning.

☛ Märk: blott en kr. pr. årgång. ☛

Stockholm i dec. 1903.

E. J. Ekman.

Adventsbetraktelse.

»Herrens tillkommelse är nära», säger Jakob. Hvad kan då vara orsaken, att tanken på Herrens tillkommelse så litet sysselsätter oss? Hvad kan vara orsaken, att, då denna tanke under vida mindre yttre anledningar likväl var så liflig, närvarande och allmän hos de första kristna, den nu, under sådana tidstecken som våra dagars, är så främmande för oss, är nästan helt försvunnen ur våra kretsar, våra hjärtan, våra samtal och andliga föredrag? Vi neka icke, att vi ganska allmänt vidblifva läran om Herrens tillkommelse, såsom en trosartikel; men däraf följer icke, att vi ock hafva denna Kristi ankomst till vårt hopp. Vi fråga icke: tror du, att Herren skall komma? — utan: lefver du i hoppet, i en verklig förväntan af hans tillkommelse? Och på denna fråga kunna icke många ibland oss svara: ja! Vore det så, att alla troende vandrade i hoppet och väntan på vår förhärlogade Herres tillkommelse, då skulle detta hopp mer uppenbara sig i vår predikan, i våra kristliga samtal, ja, i vårt hela lif.

Men vi komma åter till frågan: Hvad kan vara orsaken, att tanken på Herrens tillkommelse är för oss så främmande, ja, nästan ovälkommen, då den var så liflig, kär och närvarande i de första kristnas hjärtan? Det är säkerligen intet godt tecken. Hvarje hopp förutsätter en önskan, och hvarje önskan har sin rot i, hvad vi älska. Om vi verkligen önskade och längtade efter Herrens tillkommelses dag, då all dunkelhet i tron, all svaghet, all synd, all otrohet mot vår käre frälsare skola hafva en

ände, och vi skola fatta honom, såsom vi af honom äro fattade, se honom såsom han är och blifva honom like — om vi mer önskade denna hans uppenbarelse, skulle vi ock uppsöka och med glädje omfatta alla de grunder, som gifvas för det saliga hoppet om denna önskade dag. Således, om vi vore mer andligt sinnade, mer älskade vår frälsare och åstundade, hvad kärleken alltid åstundar, nämligen att blifva helt förenade med honom, att allt afstånd och all ovisshet måtte upphöra, då skulle vi ock mer lefva i hoppet. Vi finna ock därför alltid stor skillnad mellan kristna i detta fall. De som taga Guds ord med mer allvar till hjärtat; de som stå i mer öfning af den bättring, som är inför Gud, och den tro, som är till vår Herre Jesus Kristus, så att gudsfruktans ande stundligen vakar på hela deras väsende, och synden därför icke får vara ostraffad, utan ömt kännes, då också nåden i Kristus är dess mer dyr och angelägen, men också genom synden ofta öfverhöjd och fördold för deras blick — sådana hafva i det saliga hoppet om vår Herres Kristi härliga tillkommelse en kär betraktelse, ett lefvande hopp. De se med innerlig längtan mot den dag, då den tunga dimma, som här omhöljde deras tro, skall för evigt skingras af Herrens härlighet, då de skola se vännen och frälsaren, som de här trott uppå, talat med och led-sagats af, fastän de icke sett honom, då de nu en gång skola för evigt åtnjuta, hvad de här förgäfves sökte, nämligen en *fullkomlig* klarhet, en full visshet, en kännbar närhet af frälsaren, då de därjämte skola vara för evigt fria från det onda köttet, som alltid här medförde så mycken synd, svaghet och anfäktning, för evigt fria från den arge fiendens glödande skott.

Vore vi nu mer döda för världen och detta närvarande och hade vårt lif och vår glädje i Gud allena, visst vore detta ett saligt hopp för våra hjärtan. Men där hjärtat är deladt, där det är intaget af andra ting — om än i sig själva oskyldiga och goda — där kan denna längtan efter den himmelske brudgummen icke finna inträde. Och det lifvet kan icke vara rätt, hälsosamt och sundt, då det icke öfverensstämmer med ordet och de första kristnas sinne. »Vår umgängelse är i himmelen», säger Paulus, »dädan vi ock vänta frälsaren, hvilken skall förklara vår skröpliga lekamen, på det han skall göra honom lik sin förklarade lekamen af den kraft, med hvilken han förmår underlägga sig allting.» Och han förmanar: »Om I nu ären uppståndna med Kristus, så söken det, som är ofvantill, där Kristus är sittande på Guds högra hand; faren efter det, som är ofvantill, icke efter det, som är på jorden. Ty I ären döda, och edert lif är fördoldt — ja, fördoldt — med Kristus i Gud. Men när edert lif Kristus varder uppenbarad, då varden ock I uppenbarade med honom i härligheten.»

»O, att vi toge denna Kristi och apostlarnas lära om Herrens tillkommelse och de kristnas salighetshopp mer till vårt hjärta!

C. O. Rosenius.

Från vår yttre mission.

Mukimbungu den 9 okt. 1903.

Älskade missionsvänner!

Frid af Gud!

Då två af mina kamrater berättat om vår resa till Matadi, så vill jag nämna något om vår färd från Matadi till Mukimbungu.

Den 16 september foro vi med tåget till Songololo. Som I kanske veten, stannade fyra af vårt sällskap i Londe, och broder Jakobsson for en annan väg än vi till sitt land. Således voro vi fem i sällskap till Mukimbungu, där jag fått min plats.

Vid Songololo var David Malangidila oss till mötes med bärare. Sedan dessa kommit öfverens om, hvilka som skulle bära de tyngsta eller lättaste af mina reskamrater, och alla fått sina bördor, bar det iväg öfver många kullar, träsk, små floder och genom dalar och stora grässlätter.

På aftonen slogo vi läger i en liten by. Naturligtvis kommo somliga af folket för att hälsa på oss. En man skänkte oss en tupp. Af oss fick han tre ljus såsom gengäfva. En annan gaf oss tre ägg, men han fick nöja sig med vår tacksamhet. En kristen församling finnes på denna plats och äfven en skola. I skolhuset, ett litet gräshus, bodde Malangidila och jag öfver natten. Men innan vi gingo till hvila, höll Malangidila aftonbön med sitt folk. Jag fick också tillfälle att säga några ord, som Malangidila öfversatte. Någon anordning göres icke här för ett dylikt möte. Karlarne sutto på marken, där de skulle sofva öfver natten. Vi stodo framför dem, då vi talade. Och ett ljus, som en af systrarna höll i handen, spred sitt svaga sken öfver den mörka hop, som lyssnade till våra ord.

Följande morgon voro vi uppe i god tid. Och knappt

hade vi fått litet frukost, förrän bärarne togo sina bördor, och så började den intressanta färden igen.

På aftonen stannade vi i en ganska stor by. Bland många andra, som kommo till vårt läger, var också en gråhårsman. Han gjorde icke som många af de andra, endast såg på oss, utan han gaf oss stolar att sitta på och hämtade ved till vårt kök. Af den gamle negerns beteende blef den lärdomen lefvande för mitt sinne, att våra medmänniskor hjälpas icke med, att vi bara se på dem och fråga om många saker, utan vi böra göra något, som gagnar dem.

Följande dags afton kommo vi till Mukimbungu. Då vi närmade oss kyrkan, kommo syskonen på stationen, Vestlind från Nganda och många svarta oss till mötes. På aftonen samlades vi till bön- och tacksägelsemöte, då bröderna Laman och Flodén hälsade oss välkomna samt erinrade oss dyrbara ställen ur Guds ord.

På söndagen hölls predikan som vanligt. Den stora kyrkan var nästan fullsatt af människor. Efter predikan hälsade Malangidila oss välkomna. Broder Laman presenterade oss för församlingen, och vi fingo tillfälle att säga några ord eller frambära hälsningar från Sverige. Till sist firades Jesu döds åminnelse.

Då man får vara med på ett sådant stormöte strax man kommit hit, kan man nog ej förstå, hur det var, då våra bröder började arbetet här. Denna dag kunde jag ej glömma våra föregångare, ty jag såg de hvites kyrkogård för första gången. Då jag på grafstenen läste de fallne kämparnas namn, kom jag bland annat ihåg Jesu ord: »Andra hafva arbetat, och I hafven ingått i deras arbete.» Och min själ lyfte sig i bön till den allsmäktige, att han måtte skona mitt lif och låta mig bli till välsignelse för detta folk.

Om folkets lefverne m. m. har jag såsom nykommen ingenting att berätta, om jag ej skulle nämna, att här om dagen började två män gråla och slåss, för att den enes pojke stulit en potatis från den andre. Sedan de slagits en stund, blef det rättgång utaf, och den kan räcka länge, ty de hitta på både nytt och gammalt, som de lägga hvarandra till last.

Om vi le åt detta folks rättgångar m. m., så låtom oss taga vara på den lärdomen, att vi, såsom Guds folk, må bemanna oss mot så kallade små synder och frestelser, ty eljest kunna vi förlora i striden mot våra motståndare. Ja, det kan gå därhän, att, då det stora domsutslaget afkunnas, vi med skam blifva bortvisade från Herrens ansikte.

Hvad arbetet å denna station beträffar, så kännen I det förut. Jag kom just lagom hit för att vara med om fullbordandet af det storartade boningshus, som blifvit uppfördt. Framdeles skall här också byggas ett boningshus åt evangelister.

Vi äro alla friska, utom Laman, som har ondt i benen, men han har blifvit litet bättre så småningom.

Bedjen för oss, att Herrens ord måtte hafva framgång och hans namn blifva prisadt ibland hedningarna.

A. Wennerström.

Från Kaukasien.

Tiflis den 2 nov. 1903.

Dyra missionsvänner!

Mycken frid i Jesus!

Vi anse oss ej kunna underlåta att med några ord hänvända oss till eder i den armeniska nödhjälpsfrågan. Det kännes tungt att årligen behöfva återkomma till denna sak, men vid åsynen af nöden bland de armeniska flyktingarna vid den kalla årstidens inbrott kännes det mycket svårt för missionsarbetaren att ej kunna något lindra nöden af brist på medel, och vi tänka med bäfvan på vintermånaderna. Förliden jul och vinter kunde vi genom edert bistånd hjälpa ej så få, och det glädde oss att se deras tacksamhet och höra deras på orientaliskt sätt uttalade välsignelser öfver deras hjälpare. Dessa välsignelser önska vi härmed, på det sätt sig göra låter, öfverbringa till deras välgörare i Norden och Amerika.

Vi bedja åter om edert bistånd under den närmaste tiden för sjuka och nödställda turkiska armenare härstädes. Bedjen för oss och detta folk!

De hjärtligaste hälsningar till alla missionens vänner.

Edra i Herren tillgifna

E. John och Petra Larsson.

Från West-Endmissionen i London.

17 Percy street 7 nov. 1903.

Älskade missionsvänner!

Herrens frid!

När jag öppnade ett af de senaste numren af vår tidning och såg, att det ej innehöll bref från någon af missionärerna, kom jag att tänka på min egen försumlighet att skriva. Därom blef jag denna vecka också påmind i ett bref från en af de gamla vännerna från Petersburg, nu i Finland, som beklagade, att jag ej på så länge skrivit. Jag skall nu ej dröja längre, churu det ju ej är så lätt att skriva något, som kan blifva af intresse, då man många år varit på en plats och skrivit om arbetet. Jag hoppas vännerna taga detta i betraktande, så att de ej döma oss alltför hårdt, om det understundom blir något långt emellan breven.»

Under de månader, som gått sedan mitt sista meddelande, har verksamheten här i 17 Percy street med alla dess olika grenar fortgått och utvecklats på ett glädjande sätt. Vi hafva oss till stor glädje och uppmuntran haft besök af flera resande bröder, som för oss dukat upp himmelska rätter ur Herrens rika förrådshus.

Att nu i detalj beskriva arbetet under denna tid tillåter ej utrymmet och vill därför inskränka mig till att nämna något om den sista tiden. I september hade vi årsmöte, som på samma gång blef afskedsmöte för en af verksamhetens vänner och gynnare, grosshandlare C. J. Ekman, som till vår missionsföreståndare. Han stod då

i begrepp att flytta från London till Göteborg. Han var en af dem, som togo initiativet till K. F. U. M:s och West-Endmissionens bildande. Han har ock hela tiden varit ordförande i West-Endmissionen och tagit mycket liflig del i arbetet, hvarjämte han varit en af de förnämsta stödjeplarna i ekonomiskt afseende. Hans flyttning blir därför i flera afseenden en stor förlust. Men Herren kan vända denna synbara förlust till vinst. Det kan blifva ett medel att egga de vänner, som finnas, till att med ännu större intresse taga del i arbetet, och dessutom kan Herren uppväcka nya arbetare. Så har han under alla tider gjort och skall, så är vårt hopp, göra äfven här. Vid festen öfverlämnades åt herr C. J. Ekman en liten minnesgåfva från vännerna här. Välsigne Herren honom och hans familj rikligen i fortsättningen!

Söndagen den 18 oktober hade vi vårt sedvanliga missionsmöte, i hvilket bland andra sjömanspastorn C. J. Renström, pastor Holmer, fosterlandsstiftelsens missionär, och judemissionären Landsman m. fl. deltog. Det var ett godt möte. Guds andes närvaro förnams, och salen var till trängsel fylld. På måndag kom broder Orest hit för att stanna en vecka. Han hade fått ett par troende sjökaptener att tala, medan han var borta. Vi hade anordnat möten hvarje kväll den veckan, och vi hade att glädja oss öfver, att rätt många kommo hvarje afton. Vi hafva ock Herrens egen försäkran på, att hans ord ej skall återkomma fåfängt. Vi hade äfven den glädjen att se, att Guds ande verkade. En afton kände jag mig manad att, innan vi förenade oss i bön, fråga, om det fanns någon, som saknade frid och nu ville lämna sig åt Herren. Tvenne personer reste sig och önskade, att vi skulle bedja för dem. Den ene har länge varit i bekymmer, men den andra har tills helt nyligen, enligt hennes egna ord, varit helt bekymmerslös. Vi bådo för dem, och den senast omnämnda har sedan varit glad och lycklig. En afton talade jag efter mötet med en ung man, som jag såg vara rörd af Guds ord. Han sade sig vilja börja ett nytt lif. Som han fick plats, lämnade han oss följande dag, så att jag vet ej, huru det gått. Men han, som begynt ett godt verk, är mäktig att fullborda det.

Att Herren är med sin ande ibland oss och verkar fingo vi vid mötet i torsdags också erfar. Sedan det sedvanliga mötet var öfver, föreslog en af systrarna, att vi skulle hafva ett kort bönemöte, och vi fingo då den glädjen att bedja för en själ, som var bekymrad. Hon har helt nyligen kommit från sitt hem till London. Hon har troende föräldrar och syskon, af hvilka ett par äro missionärer. Själf var hon dock enligt sin egen bekänneelse utan frid med Gud. Mätte nu Gud få verkligen helt hand om henne och skänka henne sin frid, som öfvergår allt förstånd.

Under de senare söndagarna har salen varit alldeles fullsatt vid predikan kl. 5 e. m., och äfven andra möten äro väl besökta. Mätte Herrens ande med kraft blåsa ibland oss under denna vinter, så att många af dem måtte få lif, som nu äro döda. Bedjen därom!

Nästa vecka är K. F. U. M:s allmänna bönevecka, och då kommer vår skandinaviska afdelning här att hafva möten hvarje kväll. Må Guds välsignelse hvilat öfver oss i rikt mått, så att vi, välsignade af honom, må blifva till välsignelse för andra.

Många hälsningar från min hustru och mig till alla kända och okända vänner.

Eder ringa medarbetare i Herrens vingård
C. J. Engvall.

Från våra missionssyskon på väg till Kaschgar.

Andidjan den 26 okt. 1903.

Käre broder i Herren, dr E. J. Ekman
och öfriga missionsvänner!

Nåd och frid!

Lyckligt ankomna till ändpunkten af den Transkaspiska järnvägen, vilja vi sända eder en hälsning och ett hjärtligt tack för all visad vänlighet och kärlek.

Resan har gått öfver all förväntan väl ända hittills. Naturligtvis har det varit mycket att göra både i Petersburg, Baku samt vid alla andra ombyten af tåg. Bevarade till kropp och själ, friska och sunda, om ock något trötta efter en 16 dygns resa, äro vi nu här i Andidjan. Genom tullen i Petersburg kommo vi utan alla svårigheter; men att få sakerna ompackade, försedda med emballage och öfverlämnade åt transportbolaget tog oss mera tid, än vi anat, särskildt som en rysk »pradnik» (helgdag) just då inträffade.

Det mest anmärkningsvärda vi sett under resan, var en brinnande naftafontän strax utanför Baku. Ur ett rör, 16 tum i diameter, uppkastades en oljestråle, som beräknades lämna en million pud (40,000,000 skålp.) olja för hvarje dygn. För 35 dagar sedan hade den fattat eld. Först brunno fyra sådana fontäner, tills de tre efter en vecka slutade att »slå» och slocknade, under det den förstnämnda fortsatte att brinna natt och dag. Det var en förskräckligt skön syn, denna storartade illumination, som belyste de höga, svarta borrhornen, de mörka fräsande och brusande fabrikerna och de ödsliga bergshöjderna — allt samverkade att liksom försätta åskådaren i den stämning, att han trodde sig vara i ett sagoland eller i eldens underjordiska rike.

Vidare hade vi under vägen en järnvägsolycka, som försenade vår resa ett halft dygn. Detta inträffade i går natt. Det godståg, som skulle ha mött vårt, körde i nattens mörker öfver en kamel, hvarvid en vagn urspårade. Hvarken föraren eller konduktören märkte detta utan fortsatte ungefär 13 verst. Då tåget inväxlades på nästa station, ryckte den urspårade vagnen fem andra med sig, som upptornades på hvarandra. Vårt tåg måste fara upp till olycksstället. Vi fingo bära våra saker förbi till ett annat tåg och blefvo, som sagdt, genom allt detta mycket försenade. Vi kände oss innerligt tacksamma till Herren, att ej olyckan skedde på »vårt» tåg.

Vid framkomsten hit till Andidjan gjorde vi den ledsamma upptäckten, att två kolly af vårt resgods i villervallan blifvit bortslarfvade. Nu fingo vi en extra hvilodag här i väntan på, att sakerna skulle komma till

rätta. Tämligen sent på kvällen, sedan vi gått till hvila, fingo vi den glädjande underrättelsen, att det förlorade skulle komma oss tillhanda följande dag.

Andidjan är just den stad, som för 11 månader sedan så svårt hemsöktes af jordbäfning. Ännu sluter sig ruin till ruin, som vittna om förödelsens omfattning. T. o. m. det solidt byggda stationshuset ser ut, som när barn störtat omkull ett af dem uppfördt leksakshus. Det uppgifves, att blott ett tjugotal ryssar dogo under jordbäfningen, under det att åtskilliga tusentals mohammedaner förgingos.

Tacksamma till Herren för den hjälp och välsignelse, vi erhållit under resan, förnimma vi oss vara inneslutna i vänners trogna förböner och vilja endast med dessa rader hälsa våra kära i hemlandet från vårt lilla sällskap resenärer i Centralasien.

Edra i kärleken förbundna
Sigrid och L. E. Högberg.

Bedjen för missionen i Kongo!

Bedjen utan återvändo! 1 Tess. 5: 17.

En sådan uppmaning som den, hvilken innefattas i ofvanstående ord, skall antagligen förefalla någon af våra vänner egendomlig. De ha nu redan många år hållit på att bedja för denna vår mission och äfven på mångfaldiga sätt fått erfara bönhörelse. Men fränsedt det, att vi väl i verkligheten aldrig fylla vår himmelska uppgift bättre, än att vi behöfva uppmanas till mera nit, är det denna gång en särskild orsak som gör, att vi vilja ställa denna innerliga uppmaning till alla missionens vänner.

De, som följt oss i arbetet under gångna år, veta, att denna mission blifvit mycket välsignad. Den har i vissa afseenden varit enastående. Då man på flera missionsfält fått arbeta i många år och under mycken försakelse utan att se något synnerligt resultat af sitt arbete, ha vi i Kongo fått röna en nära nog ovanlig framgång redan från första början af vårt arbete. Vi ha aldrig behöft verka på nya platser mer än på sin höjd ett år, förrän vi fått se själar vända sig till Gud. Det är sant, att vår mission i Kongo har varit och är mycket dyr. Omkostnaderna för missionärernas resor till och från Kongo och underhållet af stationer och skolor stiga alltfort till ganska stora summor. Många dyrbara lif ha också blifvit nedlagda på detta missionsfält. Men alla dessa omkostnader och offer af människor må vi väl säga ha blifvit rikligt ersatta genom den frukt arbetet burit. Vi ha fått räkna de omvändas antal inte bara i hundratal utan i tusental. Antalet barn, som åtnjuta undervisning i missionens skolor, är mellan 2 å 3 tusen. År 1900 visar statistiken siffran 3,600.

Under all denna framgång och välsignelse ha vi väl glädts och tackat Gud. Men vi hafva icke äfven under den största glädje varit blinda för, att det nog också skulle kunna komma andra tider. Och vi tro, att sådana nu också kommit, äfven om det ej har skett på det sätt, som vi möjligen tänkte.

De senaste två å tre åren ha i fråga om hälso-tillståndet bland missionärerna varit de bästa sedan mis-

sionens början. Det stora har inträffat, att vi nu i öfver två års tid icke behöft meddela om något dödsfall, och vi hafva därför alla, både missionärer och missionsvänner, liksom fått hämta andan efter de många dödsfall, som där förut inträffade. Våra stationer i Kongo äro i det bästa skick, de varit. Några äro ombyggda och andra reparerade, hvadan vi äfven i fråga om lefnadsförhållanden torde ha det bättre än förut. Men samtidigt med att vi genom dessa förbättrade förhållanden kommit in liksom i ett nytt skede af vår mission, har det sorgliga inträffat, att församlingarna på de äldre stationerna börjat minska, därigenom att många af de kristna affallit från Gud.

Både genom årsberättelser och bref ha dessa förhållanden blifvit framlagda för missionsvännerna. Men vi frukta, att de kanske icke fått den uppmärksamhet, som behöfves, för att saken skall blifva föremål för verkligt enträgen förbön. Samtidigt med dessa underrättelser ha vi ju äfven haft goda sådana att meddela, i det att på andra och nyare platser arbetet ännu synes gå framåt. Kanske ha dessa senare gjort, att man ej så mycket tänkt på de förra.

Verkliga förhållandet är, att affallet varit mycket stort. De uteslutnas antal uppgår enligt de två sista årens redogörelser till flera hundra. Och enligt enskilda meddelanden från våra bröder därute fortfar det ännu på samma sätt. Vi ha fått bevittna det ytterst sorgliga, att t. o. m. hela små grupper af troende i en del byar vändt Gud ryggen. Där det en gång såg ut, som skulle hvar-enda själ i byn vilja tillhöra Gud, finnes nu knappast någon, som frågar efter honom. På flera ställen ha de infödda lärarna gått i spetsen. De ha affallit och dragit flera med sig. En förödelsens flod har gått fram öfver flera platser. Flera af våra en gång så blomstrande utskolor föra nu en tynande tillvaro, och på några platser är arbetet nedlagdt.

Det är sorgligt att se *en* själ vända sig från Gud. Men huru käns det icke då att se så många. Hjärtat blöder af medlidande för dem, och man kan ej annat än gråta öfver deras affall. Och huru de, som under några år arbetat ibland dem och sett dem lyckliga i tron på Jesus, skola känna det, kunna vi tänka oss. Endast Gud känner de suckar, som frampressats ur deras bedröfvade hjärtan. Tron på honom, att han dock till sist skall föra sitt verk till seger, äfven om det stundom ser ut, som lede det nederlag, är det enda, som under sådana förhållanden uppehåller modet.

Att nu sådana tider kommit är, som sagdt, icke annat, än man kunnat vänta efter flera års oafbruten framgång. Det är ju icke heller något nytt, som därigenom händer oss, ty det har händt allt Guds verk under alla tider. Det synes, som om dessa rensningar eller pröfvotider vore nödvändiga för Guds församlings fostran och utveckling. Och när man tänker på detta folks lösa karakter, det tillstånd i hvilket de förut lefvat, deras lättja och låga sedliga ståndpunkt, benägenheten att lefva för stunden, är det, som händt, ej så mycket att förundra sig öfver. Ett folks karakter danas ej i en generation.

I dessa förhållanden torde också ligga de förnämsta orsakerna till affallet. Men härtill kunna läggas ännu flera. Med högst få undantag har det för alla varit ett

fall i otukt och månggifte. Ingen har, så vidt jag vet, lämnat Gud för att åter böja sina knän för afgudarna. Frestelsen till synd emot det sjätte budet är för de infödda förfärande stor.

Dödligheten har af flera orsaker varit större bland männen än kvinnorna. Och då en man blifvit omvänd, har han måst afstå från alla hustrur utom en. Detta har gjort, att kvinnornas antal är flerdubbelt större än männens. Att vara ogift är en skam, då däremot att vara gift och föda barn är en heder. Kvinnorna vilja därför helt naturligt gifta sig och blygas ej för att af sina förmyndare eller höfdingar begära män eller på annat sätt lägga sina lustar i dagen. När då männen falla för dessa frestelser och taga sina gamla hustrur åter eller gifta sig med nya, och andra se, att det fortfarande går dem väl, följa de deras exempel. Gud dödar dem ej för deras synd, såsom de tänkt, utan de få lefva och äfven vara friska.

Ett annat förhållande, som blifvit många troende infödingar till anstöt och fall, är de ogudaktiga européernas lefnadssätt. Många af dessa, som äro i statens och kompaniernas tjänst, hålla flera svarta frillor och säga öppet ifrån till de infödda, att äfven de äro »kristna och döpta och hafva samma Gud», och att hvad missionärerna lära är endast ett påhitt. Ja, de finnas, som uppträda på ett sådant sätt bland de infödda, att t. o. m. hedningen blyges för deras uppförande. Och i infödingarnas ögon äro vi alla bröder och af samma familj.

Att helt och hållet fritaga oss själfva från all orsak kunna vi väl knappast. De många sjukdoms- och dödsfallen, de täta ombytena, då många, som ej varit mer än knappt ett år på fältet, fått taga ledningen om hand på flera stationer, bristande kunskap i språket och ofullständig kännedom om kongofolkets egendomliga karakter, som tarfvar en särskild behandling, infödingarnas benägenhet att fästa sig vid person i stället för sak; allt detta och mera till ha nog varit bidragande orsaker. Under framgångens dagar, då många fallit till, och man på grund af mycket arbete och få krafter ej tillräckligt kunnat pröfva dem, som bekänt sig tro på Herren, torde många blifvit döpta, som ej i verkligheten varit omvända. Det har varit sådden vid vägkanten och å stenören.

En annan sak är, att då någon bland infödingarna blir omvänd, sluter han sig genast till Guds folk. Om han så affaller under pröfningstiden, räknar man äfven då med honom, i det att man håller reda på dem, som en gång kommit till tro på Herren men sedan gått bort. Gjorde man på samma sätt här hemma, skulle statistiken här ställa sig likadan, som den nu gör i Kongo. Tänk så många tusen, som här komma till lif under väckelse-tider, men som sedan så småningom gå bort, utan att någon håller reda på dem.

De af våra infödda kristna, som i Kongo gått bort från Gud, hafva lika litet frid och ro i sina synder som någon annan. De flesta gå där mycket olyckliga och suckande under syndabördan. Ett och annat fall har varit mycket rörande. Och icke så få hafva ju gråtande bekänt sin synd och blifvit upprättade igen.

Men hvarför ha vi nu skrivit så utförligt om dessa sorgliga förhållanden?

Jo, därför att alla våra kära bedjande vänner skola få klart för sig, hurudan ställningen är. Ty vi tro, att

ingen af dem, som af hjärtat älskar Herrens sak, skall kunna höra om dessa förhållanden utan att också genast gifva vår mission i Kongo den hjälp, som den nu framför allt annat behöfver, nämligen *varm och trogen förbön*.

Älskade missionsvänner, bedjen och »bedjen utan återvändo», att Herren måtte sätta en damm för denna mörkrets våg, som nu väller fram öfver våra församlingar i Kongo! *Bedjen honom om ett rikt mått af helighetens och kraftens ande öfver alla våra vänner där, både missionsarbetare och infödda kristna!* Herren har lofvat att höra. Och om vi bedja i tro, skola vi få en rik bön-hörelse.

W. S—m.

Från vår inre mission.

Från Norrbotten.

Älskade missionsvänner!

Jesu ljufva frid!

Sedan vi, broder Säfström och jag, upprättat resplan, så bestämde vi, att jag i oktober månad skulle verka i Harads och trakterna däromkring. Sedan jag stannat ett par dagar i Bredåker, där det äfven finnes några kära Jesu vänner, som vilja lefva för Jesus, var min resa bestämd till Borsnäsudden, där missionsmöte var anordnad. Till detta möte var undertecknad och bröderna Asplund och C. J. Hedqvist kallade. Vi hade där ett mycket godt möte. Tack käre Gud därför! De fria vänner, som där finnas, äro anslutna till Harads evangeliska missionsförening, och när det icke är mer än 9 km dem emellan, kunna de gärna vara en församling. Det är riktigt glädjande att se, huru vännerna häruppe arbeta för missionen i dessa tryckta tider. Vi hade en missionsförsäljning, som inbringade 68 kr. Gud välsigne de offervilliga vännerna där!

Söndagen därpå hade Harads evangeliska missionsförening tillsammans med Norrbottens Ansgariiförening anordnat ett större missionsmöte. Till detta möte voro bröderna Säfström och Gullberg jämte undertecknad kallade. Alla hade hörsammat kallelsen och deltog på ett välsignadt och godt sätt hvar och en med sin gåfva. Detta gjorde, att mötet var godt samt talrikt besökt. Äfven här hade vi en försäljning för missionen, som inbringade 109 kr.

Harads Evangeliska missionsförening är den äldsta friförsamling i Norrbotten, hvarför där finnas några gamla kärnfriska bröder, som kunna vara till stor välsignelse, bara de komma sig i gång. I denna förening finnas icke mindre än sju bröder, som tala mycket snällt Guds ord, så att när alla dessa komma i rörelse, så rulla de frälsningsvagnen ett godt stycke hvar, och när de alla äro eniga om att förhålliga Gud, så blir det ett heligt verk, såsom ju sjutalet är ett heligt tal. En utaf dessa sju hade jag äran att hafva till reskamrat under hvardagarna (nämligen C. J. Hedqvist), då vi hade möten i kringliggande byar.

Men ännu återstod ett missionsmöte, nämligen i en skogstrakt, som ligger i väster från Harads, där en liten friförsamling finnes vid namn Tallbergs friförsamling. Äfven till detta möte voro undertecknad och C. J. Hedqvist kallade, och det var egentligen från dessa trakter, jag ville berätta åtskilligt.

Alla gånger jag gjort mina resor genom dessa skogstrakter och sett det försakande lif, som vännerna häruppe lefva, har jag tänkt skriva några rader i vår kära missionstidning för att låta missionsvännerna landet rundt veta, huru missionsverksamheten här bedrifves, och hvad vännerna här hafva att göra för att få ett missionsmöte till stånd. Först är att märka det långa afstånd, som skiljer dem åt. Det är gemenligen 3, 5, 10 och 20 kilometer mellan hvarje by, och dessa byar bestå af två, högst tre grannar. Mellan dessa byar finnas inga vägar, som gå att köra på om sommaren. En landsväg finnes, som går genom trakten från Boträskfors och till Potaori, som de kunna betjäna sig af, när de komma på den. När nu ett missionsmöte skall anordnas, så måste det pålysas minst en månad på förhand, innan det kan blifva bekant för dem, som bo längst bort. Ty här går det icke att annonsera genom tidningar, ty dessa komma gemenligen försent, och dessutom är folket så fattigt, att det icke har råd att hålla sig en tidning. Sedan nu bud utgått och predikanterna äro kallade, så hafva dessa (predikanterna) att bereda sig på en ordentlig fotvandring. Så har husefadern, där mötet skall hållas, att bereda sig på att inköpa hvetebröd, kaffe, socker m. m., på det att mötesbesökarna måtte hafva något att lefva af under mötesdagarna, som vanligen räcka i dagar tre. Att anskaffa dessa varor är förenadt med stora besvär och tidspillan för häst och karl. Men allt göres gratis med glädje för att få tjäna missionens Herre.

Sedan predikanterna anländt och tiden för mötets början närmar sig, så sker samlingsen i ett större kök tillsammans med husgeråd, barn m. m.

Möten i dylika skogstrakter äro af ett synnerligen stort intresse, när man ser, huru mötesbesökarna med glädje foga sig i förhanden varande förhållanden. Alla följa med intresse föredragen och öfriga förhandlingar.

Så hålles s. k. middagsrast, d. v. s. mötesbesökarna lämnas frihet att hälsa på hvarandra, röka, prata och köpa sig kaffe och dopp för 25 öre, som af husvärden blir ombesörjdt. Någon annan middag förekommer icke. Här vimla nu om hvarandra gubbar, gummor, gossar, flickor och barn, de sistnämnda springa, somliga sitta i mammornas knä. Ack, de kära mammorna, de få aldrig vara fria, de måste antingen bära sina små eller se efter dem i folkvimlet.

Nu börjas eftermiddagsmötet, då alla stilla sig och alla mammorna taga sina barn, ja äfven papporna måste taga något för att hålla dem tysta. En mamma hade fyra små med sig på mötet. Hon måste så göra, om hon skulle få vara med själf, när ingen var hemma under mötesdagarna. Jag frågade en gumma, huru deras kor kunna reda sig, medan de voro på mötet från morgon till kväll. Jo, sade hon, dem ha vi gifvit en stor »högifva» och ett stort ämbar med dricka, och så få de reda sig, tills vi komma hem.

Under dylika möten få predikanterna aldrig någon

stillhet att sätta sig in i sina texter. Rummen, som i bästa fall äro två, vimla af talande, frågande och påhälsande gubbar och gummor. Men de skola ju predika eller diskutera någon fråga. Nå ja, alla utom småfolket äro nu stilla och intresserade. Det kännes mycket godt och skönt att här få tala om Jesus och hans frälsningsgärningar bland dessa efter andlig föda hungrande vännar. Många ibland dem blifva riktigt välsignade, hvadan man får höra dem högljudt tacka och prisa Herren, under det stora glädjetårar rinna utför deras kinder. Man skall vara hård som sten, om man icke skall röras till hänförelse, då man ser deras glada ansikten och hör deras varma böner och deras trosfriska sånger. Tänker man nu på deras pekuniära ställning, huru de lefva i fattig tillbakadragenhet, men huru de detta oaktadt haft och hafva försakelseveckor både före och efter mötet för att kunna komma ut med, hvad som åtgår under dylika möten, så kan man ej annat än glädjas. Ingen handlande, inga penningar och ingen kredit, allt måste hopsparas, af hvad huset har att tillgå, ja, många gånger det oundgängligaste för husets eget behof. O, hvilken försakelse, o, hvilket missionssinne! Som exempel må nämnas, att vi hade äfven här en missionsförsäljning af handarbeten, som uppgick till 79 kr. En gammal farbror, som intet annat hade att gifva, gaf en krona, som bortsåldes för 2,35. Så är mötet slut. O, hvilka handskakningar, o, hvilka tårar! Färden bär nu i mörka natten på obanade vägar öfver stenar och stockar, stubbar och vindfällen, bäckar och myrar.

Tvenne kvinnor skulle gå öfver en bäck; den ena hade ett litet barn, som de ej vågade bära på en spång öfver bäcken, utan de lade barnet på några stänger, fastbundo det med ett snöre och drogo det så öfver bäcken i kolsvarta mörkret, och sedan sjöngo de, så att det gaf eko i skogen: »Framåt det går igenom båd' ljus och mörker än», etc.

Något tjog mötesbesökare måste alltid stanna kvar i lokalen; dessa skola nu hafva mat och liggplatser öfver natten. Mat få de af det som finns, af stora brödhögar och väldiga vällingfat jämte smör och potatis. Sofplatser anordnas i stora madrassbäddar i sängar, på bänkar och på golfvet, där dock den bästa ordning råder, kanske därför att predikanterna taga del i anordningen, då äfven de krypa ned i sina bäddar.

Från detta möte hade vi lofvat resa förbi Granberg och Boträskån. Vi gingo nu öfver höga berg och djupa dalar och kommo på aftonen till Granberg, där det finnes några genomskliga Guds barn. Tillsamman med dessa hade vi ett godt möte på aftonen. Äfven på morgonen talade vi hvar sin stund Guds ord för dem. Sedan begåfvo vi oss af öfver myrar, kärr, berg och skogar till Boträskån, där vi på det hjärtligaste välkomnades af possessiönaten J. Långström. Vi hade äfven ett möte i hans hem på aftonen samt lägo där öfver natten. Från Boträskån finns det landsväg, så att jag fick åka till Luleå älf.

Så hade vi nu gjort den långa fotvandningsresan och voro åter i det kära Harads, där jag fick löfte att hvilat mig en dag i C. J. Hedqvists älskliga hem. Aftonen därpå hade vi anordnat ett föräldramöte, då undertecknad hade ett kort föredrag, hvarefter samtal företogs öfver en barnuppföstringsfråga. Vi hade icke mindre än tre stor-

gubbar med, nämligen kyrkoh. Hindriksson, riksdagsm. Granlund och en slöjdinspektör. De två sistnämnda deltog i diskussionen.

Nu återstod att besöka öfre Svartlä på hemvägen. Dit följde broder C. J. H. mig. Här finnes äfven en mycket kär grupp af troende, som uppehålla verksamheten genom sina infödda evangelister, hvilka mycket troget verka Guds verk utan ersättning, under det att de sköta sin jordiska kallelse. Här hade vi nu tvenne möten samt en ungdomsfest, då undertecknad hade ett ungdomsföredrag. Sång och musik jämte kaffe fingo vi för endast 25 öre. Den välsignelserika festen avslutades af broder C. J. H. med uppmaning »att växa i nåden och i vår frälsares Jesu Kristi kunskap».

Klockan 11 på aftonen reste jag ned till Boden, dit vi anlände kl. 8 på morgonen, där min son var mig till mötes med häst för vidare befordran till mitt kära hem.

Glömmen icke oss häruppe i edra böner är min sista bön!

Notträsk den 3 nov. 1903.

Rob. Hübinette.

P. S.

Hvad den ekonomiska ställningen häruppe beträffar, ser det mycket betänkligt ut. I fjor var icke här någon nämnvärd foderbrist, men annorlunda ser det ut i år. Icke bara foderbrist utan hungersnöd befaras detta år. Det lilla, som såddes af korn och råg, frös bort på en del ställen. Potatisen har blifvit medelmåttig. Nog uppstår den frågan: Hvad skola de lefva af denna vinter? Inga penningar, ingen kredit och intet arbete. Folket häruppe är icke lättjefullt, som man tror. O nej, de vilja nog arbeta, men det finns intet arbete att få.

En broder hade varit och igenlöst sina huggyxor från smeden. Han sade mig: »Dessa yxor kosta nu 7,50, men det är icke säkert, att jag får hugga lös en enda spån med dem i vinter. O, om vi finge arbete, äfven om vi icke få mer än hälften, mot hvad vi äro vana att få, hvad vore det då för nöd. Hvad skall jag få att göra, så att jag kan föda min stora familj?» Under det han sade detta, fuktades hans ögon med tårar. Blir det icke nöd på andra ställen, nog blir det nöd här.

Det finnes några utstämplingar, som sågverksbolagen låta bortauktionera hugg- och körpriset till den lägstbjudande, det är sant. Men på dessa auktioner trycka de ned priset för hvarandra, så att de köra för mindre än halfva priset vanliga år.

Ack, Herre Gud, du som föder korpungarna under himmelen, låt icke detta folk svälta ihjäl denna vinter. Instämnen med mig alla bedjande Guds barn. I Jesu namn skola vi blifva bönhörda.

D. S.

Från Helsingland.

Ofvanåker den 7 nov. 1903.

Undertecknad vill genom denna tidning meddela dess läsare något från denna plats.

Sedan vi fingo järnväg härigenom, så är det lätt att

få predikanter, som besöka denna plats. Den 23 okt. hade vi besök af doktor E. J. Ekman. Han predikade kl. 11 f. m. och 4 e. m. Det var mycket folk samladt. Det både syntes och hördes, att han lefver helt för Jesus och missionsaken. Gud välsigne honom i fortsättningen af hans lifstid! Ack, att alla missionsvänner, som äro anslutna till Svenska Missionsförbundet, vore så ifriga för missionsaken som E. J. E—n.

Den 31 okt. kom missionär K. J. Pettersson till Edsbyn, och kl. 7 e. m. hade han förevisning om Kongo-mission; det var en afton, som kommer sent att glömmas. Den 1 och 2 nov. hade vi missionsmöte i Edsbyns bönhus och fullt hus med folk båda dagarne. De som då predikade voro K. J. Pettersson, L. Lindgren, Lingbo, A. Olsson, P. Bergstrand, Edsbyn, och Joh. Kilström, Kyan. På måndagsaftonen hade missionär K. J. Pettersson förevisning igen för fullt hus. Det passade bra, att han kom och intresserade oss för missionsaken i början af offerveckan. Hans besök hade en riklig välsignelse med sig. Vi hade ett i allo trefligt och högtidligt missionsmöte, ja, ett lofsångsmöte. Det är verkligen stortadt att få besök af hemmavarande missionärer, som ha varit ute på hednafältet och komma hem och berätta, hvad de hafva hört och sett. Det är också trefligt att läsa deras bref i vår kära tidning »Missionsförbundet». Gud lede och välsigne alla missionssyskon på de olika missionsfälten och oss här hemma, som äro vid trossen.

Minnesspråk till alla, som detta läsa, Davids Ps. 78: 7—8.

P. J—n.

Från Hedemora.

25-årsfest

firade Hedemora missionsförening vid sitt missionsmöte söndagen den 1 och måndagen den 2 november. 25 år hade nämligen då förflutit, sedan missionshuset invigdes för sitt ändamål.

I det rymliga och för tillfället smakfullt dekorerade missionshuset hade samlats så många deltagare, att på söndags förmiddag rådde stor trängsel. Då predikade bl. a. också lektor Waldenström öfver dagens evangelietext, Matt. 5: 1—12. Utom predikanten på platsen deltog dessutom J. Elfström från Stockholm och J. A. Forslund från Söderhamn. På måndags eftermiddag hölls en liflig och inkomstbringande missionsförsäljning. Mötet var synnerligen uppbyggligt och andefriskt.

Predikantmötet i Nora

den 10 och 11 november 1903.

Mötet öppnades af distriktsföreståndare E. Ungerth, Örebro, hvilken läste ett Guds ord och ledde i bön. Församlingens föreståndare, reseombudet L. P. Andersson, hälsade å församlingens vägnar de närvarande välkomna till Nora.

Till mötets ordförande utsågs reseombudet E. Nilsson och till vice ordförande reseombudet L. P. Andersson.

Därpå samtalades öfver 1:a frågan på programmet: »Predikantens förhållande till ordet och den helige Ande.»

Ordförande inledde frågan och betonade, att predikantens framgång i arbetet för själars frälsning i väsentlig del berodde på hans förhållande till ordet och anden.

I diskussionen framhölls sedan med allvar, att predikanten må noga studera Guds ord, flitigt umgås med det samma, icke blott för beredelsen till predikan utan i sitt dagliga lif; noga akta på andens maning i allt samt i sitt lif och umgänge verkligen lefva Kristus-lifvet. Vid det efter diskussionen hållna bönemötet *kändes* verkligen behovet hos predikanterna af mera ljus i Guds ord och mera kraft af anden.

Till behandling upptogs sedan följande frågor sammanlagda: »Hvad hafva predikanterna att iakttaga, för att predikantmöten och konferenser må blifva så lärorika och uppbyggliga som möjligt?» samt »Ledas och arrangeras våra möten på det mest praktiska sättet?»

Inledarne till dessa frågor, reseombudet Eriksson och predikanten Axel Svanqvist, framhöll nödvändigheten af, att mötena blifva ordnade så, att de lämna den bästa valuta både i uppbyggelse och undervisning samt till inre maning och kraft. Viktigt vore, sades det, att söka undkomma onödiga spörsmål, slentrianmässighet o. d. I samma stil talade äfven de öfriga talarna.

Efter hållen middagsrast samtalades — då mötet var för troende i allmänhet — öfver frågorna: »Står den kristna församlingen i vår tid i någon fara?» och »Hvad menas med den första kärleken, och stå vi i någon fara att förlora den?» Inledare voro predikanterna Ledin och Svanqvist. Dessa såväl som de öfriga talarne betonade, att farorna i vår tid voro den lojhet, världslikställighet och försöfnings ande, som vill gripa de troende samt den gudsförgätenhet och *onda* frihetsande, som råder ibland människorna i allmänhet, och i hvilken ande man föraktar allt heligt.

På kvällen hölls offentligt möte med predikan af pred. Edv. Wisth, Dalarö, O. L. Jakobsson, Hallsberg, och Ad. Olovson, Linde.

På onsdagen öppnades mötet med bibelläsning och bön af missionären Andersson. Därpå samtalades öfver frågan: »Hvilka egenskaper böra utmärka en predikant och församlingsföreståndare?» Sedan frågan inleddes af ordf., yttrade sig flera talare och framhöll nödvändigheten af, att en församlingsföreståndare vore en verklig själsörjare, en förebedjare för sin församling, som bar församlingen på sitt hjärta i bön till Gud, att han gäfv sig tid att besöka och lära känna sin församlings medlemmar o. s. v. I sammanhang med denna fråga diskuterades frågan: »Huru skola vi predikanter och församlingsföreståndare a) vinna, b) vårda själar för Gud, hans församling och eviga rike?» Frågan inleddes af predikanten O. L. Jakobsson. I diskussionen framhölls, att man borde icke blott predika utan äfven personligen *tala med* människorna om deras frälsning; man borde vidare anordna församlingsmöten, så att de blefvo till uppbyggelse — och ej blott ekonomimöten — sätta alla gäfvor i verksamhet m. m.

På e. m. var mötet tillgängligt för troende, och hade

man då gripande och allvarliga samtal öfver frågorna: »Hvilka äro de verksammaste medlen för att vinna människorna för Kristus och församlingen?» och »Hvilka äro de svåraste hindren för nutidens människor att komma till en lefvande tro på Kristus?» samt »Hur skall man på bästa sätt väcka intresse för insamlande af medel till missionen, och under hvilka former bör dylik insamling *helst* ske?» Inledare voro ordf. och predikanten Bergström, Järnboås.

På kvällen var offentligt möte med predikan af predikanten Carl Bergström, reseombudet Aug. Eriksson och predikanten L. Frödin.

Mötet var besökt af tjugi predikanter från skilda delar af länet. På kvällarna voro mötena talrikt besökta, och mäktigt hvilade Guds ande öfver det hela.

Smålands och Östergötlands predikantförbund

höll sitt halfårsmöte i Motala den 12 och 13 november.

Enligt mötets önskan och med red. tillåtelse må dessa rader utgöra en liten axplockning till tjänst för dem, som äro intresserade af att inhämta något från detta predikantmöte.

Mötets öppnande, välkomsthälsningarna och sådant mera, som är både behöfligt och godt vid dylika möten, vilja vi här icke skildra utan i stället skynda att beskrifva något rörande de egentliga förhandlingarna.

Med anledning af att många oomvända och äfven åtskilliga troende allt djärfvare börjat framtråda och påstå, att människan icke är odödlig, hade en af predikantförbundets medlemmar uppställt och inlämnat en så lydande fråga: »*Hvilka bevis äga vi för, att människan har en odödlig själ?*»

Det var predikanten K. E. Lindell från Boxholm, som var uppställare af denna fråga, och i ett skriftligt affattadt föredrag inledde han diskussionen på ett utmärkt sätt. Helst hade vi önskat få införa hela föredraget här, ty det var icke blott inledning utan äfven en god utredning af frågan. Men då detta icke låter sig göra, må några af de många bevis, som dels i inledningsföredraget och dels i diskussionen framhölls, här anföras. Det, som vetenskapen på detta område utront, framhölls också såsom bevis, men de flesta bevis hämtades ur den heliga skrift. Det vi läsa i 1 Mos. 2: 7 om det sätt, på hvilket människan fick sin tillvaro, framhölls såsom bevis för människans odödlighet, vidare betonades den stora uppmärksamhet, som Gud städse ägnat åt människan, och hvarom den heliga skrift så ofta vittnar. Icke skulle väl Gud uppoffrat så mycket för människans frälsning, därest människan icke vore odödlig. Man tänk på Sonens utgifvande o. s. v. De dödas uppståndelse, så väl de ogudaktigas som de rättfärdigas, hvarom ock skriften så mycket talar, framhölls såsom ett kraftigt bevis.

Rörande uppståndelsen gjorde sig två olika meningar gällande. Å ena sidan tänkte man sig, på grund af hvad vi läsa därom i 1 Kor. 15, att den nya uppståndelse-

kroppen skulle genom den Guds kraft, hvarmed han för-
mår underlägga sig allt, frambringas af eller ur den kropp,
vi i denna tiden äga; å andra sidan framhölls på grund
af 2 Kor. 5, att Gud har en kropp tillredd åt de sina i
himmelen. I båda fallen vore dock de dödas uppstån-
delse ett kraftigt bevis för människans odödlighet. Så-
som en särskild erinran om äfven de ogudaktigas änd-
lösa tillvaro anfördes några bibelställen, nämligen Matt.
25: 46: »Och dessa skola gå bort till evigt straff men
de rättfärdiga till evigt lif.» Mark 9: 44: — — »där
deras mask icke dör och elden icke utsläcker»; Upp.
14: 11: »Och röken af deras plåga uppstiger i evigheters
evighet».

Den inre oro och fruktan, som förefinnes hos de
ogudaktiga, för det tillkommande, så väl som den längtan
och det hopp om oändlig salighet, som finnes hos de rätt-
färdiga, äro också klara bevis i berörda ämne. Äfven
erindrades om hednafolkens »naturbarnens» tankar och hand-
lingssätt rörande det ändlösa lifvet efter detta. Af några
talare framhölls, att man hellre borde säga människans
odödliga *ande*, emedan ordet själ oftare begagnas i be-
tydelse af lif. Men då vi äga det saliga hoppet, att
hvar och en som tror skall blifva frälst till hela sin
varelse: kropp, själ och ande, så ansågs det icke vara
bibelstridigt att tala äfven om människans odödliga själ.
I diskussionen öfver denna fråga yttrade sig förutom in-
ledaren äfven A. G. Lindquist, A. Ohldén, O. Frank,
Aug. Hansson, A. W. Frank, L. Norman, Joel Blomquist,
E. Janson, C. M. Johansson, P. E. Klint, T. E. Ekström
och Gustaf Hall.

En annan fråga, som diskuterades, var denna: »*Huru
yttrar sig den sanna kristna kärleken och fördragsam-
heten gent emot så väl olika tänkande kristna som de
ogudaktiga?*»

Äfven denna fråga hade Lindell uppställt, hvarför
han ock inledde samtalet med att i korthet erinra om
både frälsarens och apostlarnas förmaningar att vara
kärleksfulla och fördragsamma mot så väl olika tänkande
som mot våra fiender, men han erinrade äfven om frälsar-
rens och apostlarnas bestraffande och skarpa sanningar
till de orättfärdiga och onda. I den därpå följande diskus-
sionen visades genom många exempel, hurusom fördrag-
samheten i sann kristlig kärlek numera är vida större än förr
både mot olika tänkande och oomvända. Med allvar be-
tonades, att vår kärlek och fördragsamhet må vara sann,
ty det gifves ett slags fördragsamhet, sades det, som
går ut på att vinna popularitet och beröm, då däremot
den sanna fördragsamheten och kärleken är sådan, att
den väl kan fördraga de villfarande men icke villfarelsen,
väl älska och fördraga de dumma men därför icke hylla
dumheterna. Det framhölls krafteligen, huru viktigt det
är »att hafva akt på sig själf och på läran», och ganska
mycket talades om »den hälsosamma läran», hvilken vi
vid ett annat predikantmöte framdeles torde få närmare
utredd och tydligen framställd. Gent emot de ogudak-
tiga vore viktigt, att den sanna kärleken och fördrag-
samheten yttrar sig i både lära och lif. Om våra ord
mången gång äro skarpa eller hårda, så kan dock en
sann kärlek ligga däri, och det förstå våra medmänniskor,
lika väl som de förstå den sanna kärleken, som yttrar

sig i verklig och god hjälpsamhet och gifmildhet mot
fattiga och sjuka och andra hjälpbehöfvande.

I detta samtal deltog Lindquist, Jansson, Otto
Nyrén, Klint, Gust. Hall, O. Frank, Karlman, Aug. Hans-
son, Fält och Ohldén.

Så diskuterades äfven frågan: »*Hvad kan och bör ytter-
ligare göras för verksamheten på s. k. mörka och mindre
platser?*» Den inleddes af J. A. Karlman. Det hufvud-
saktigaste af diskussionen var följande: Vi må vara tack-
samma för det, som redan blifvit gjort, och för det, som
nu göres för missionsverksamhetens bedrivande på så-
dana platser. Men ännu mer behöfver göras. Vi böra
icke försumma bedja skördens herre, att han sänder ar-
betare i sin skörd. Vi böra arbeta, som de gamla före
oss hafva gjort, i helig nitälskan, ofra för såväl inre
som yttre missionen. De kraftigare församlingarna borde
hjälpa de svagare i synnerhet genom att sända dem lämp-
liga personliga gåfvor, hvilka personer kunde och vore
villiga att stanna en längre tid för att hjälpa och råda i
församlingsangelägenheter o. s. v.

Den goda nitälskan, som yppade sig för missions-
verksamheten på s. k. mörka orter, uttryckes i följande
resolution, hvilken enhälligt antogs:

»*Predikantmötet, som diskuterat frågan om missions-
verksamheten på s. k. mörka orter, uttalar sin sympati
för det vid predikantkonferensen i Stockholm fattade be-
slutet att tillsätta en kommitté för utarbetande af ett
förslag till evangelistverksamhetens ordnande inom Sv.
Missionsförbundet.*»

I diskussionen yttrade sig A. W. Frank, J. A. Jo-
hansson, Sjöholm, Nyrén, Ekström, Gustafsson, Gust.
Hall, C. M. Johansson, Ohldén, Aug. Hansson och A. G.
Lindquist.

På det enskilda mötet diskuterades bland annat frå-
gan: »*Kan det vara till nytta eller skada för den evange-
liska verksamheten, att predikanterna mera allmänt an-
taga titeln pastor?*»

Distriktsföreståndaren A. G. Lindquist hade inläm-
nat denna fråga och inledde äfven samtalet. Det vore
väl sällsynt, sades det, att någon predikant antog titeln
pastor, men många hade till och med mot sin vilja blifvit
kallade pastor. Själva saken ansågs ganska obetydlig,
så att det kunde hvarken gagna eller skada den evange-
liska verksamheten. Skulle så vara, att någon predikant
med viss förkärlek önskar blifva titulerad med ordet
pastor, så ringaktas en sådan af många, ty det röjer en
viss fåfänga hos personen i fråga. Men å andra sidan
framhölls, hurusom en viss fåfänga finnes äfven hos åt-
skilliga af våra vänner, i det de anse sig hafva lika full
rättighet och verkliga skäl att kalla sina herdar och lärare
pastorer som andra medlemmar i andra samfund, där det
är mera vanligt att titulera sin lärare med ordet pastor.
Det ansågs för öfrigt, icke så lätt att finna ett ord, som
i detta afseende vore lämpligast. Ordet predikant är ju
ett bra ord till och om den, som endast predikar, men
den, som därjämte vårdar en församling, kan egentligen
icke kallas endast predikant. Församlingsföreståndare
vore väl i så fall ett lämpligare ord. Benämningen evange-
list ansågs innebära för mycket, emedan de personer, som
skrifvit de heliga evangelierna, bära det namnet. Det
torde därjämte i N. T. särskildt åsyfta sådana personer

i församlingen, som hade, hvad vi kalla, väckelsens gåfva. Så användes titeln evangelist t. ex. i Amerika och England. Det betyder dock mindre, huru vi tituleras, endast vi i sanning representera den person, hvars tjänare vi äro.

Förutom inledaren A. G. Lindqvist yttrade sig O. Frank, A. W. Frank, E. Jansson, J. A. Johansson, Joel Blomquist, K. E. Lindell, Aug. Hansson, A. Ohldén, P. E. Klint och C. M. Johansson.

Bland åtskilliga beslut, som fattades under mötet, må nämnas, att predikantförbundet med tacksamhet antog inbjudningen af Nässjö missionsförening att hålla sitt årsmöte där, och uppdrogs åt ordf. att i samråd med vännerna på platsen närmare bestämma tiden.

Att vid nämnda årsmöte hålla föreläsning valdes E. Jansson från Linköping. Föreläsaren skulle själf få välja sitt ämne.

Offentliga sammankomster höllos på kvällarna med predikningar och anföranden af flera talare.

Ett hjärtligt tack till missionsvännerna i Motala för all gästvänlighet och uppoffring må tillåtas att äfven nu och på detta sätt få sägas. Det är af stort värde, att sådana tillfällen beredas oss ibland, då vi få samlas för att utbyta tankar i olika frågor och angelägenheter rörande vårt viktiga kall.

Gud välsigne alltfört Smålands och Östergötlands predikantförbund önskar, bland andra, äfven dess tacksamme medlem

Klmn.

Några drag ur Hans Nielsen Huges lif och verksamhet.

Den kyrkohistoriske författaren Heggveit från Kristiania, hvilken upprepade gånger af Kristiania universitet fått stipendium för att studera Haugemissionens historia i Norge, och som är sysselsatt med ett utförligt arbete härom, som snart väntas utkomma, har nyligen öfver det intressanta ämnet hållet ett föredrag, hvaraf följande referat meddelas.

Han begynte med en kort skildring af det kyrkliga tillståndet i Norge i slutet af det adertonde och begynnelsen af det nittonde århundradet. Rationalismens förnuftskristendom visade sin vanmakt, när motgångens stormar kommo. Dess predikan om dygd och försyn hindrade icke människorna från att sjunka ned i andlig död. I ett och annat hjärta och hem var ännu den sanna tron bevarad, men de troende blefvo förstådda endast af några få präster, bland dessa biskop Bruun i Kristiania.

I ett af dessa gamla troende hem föddes Hans Nielsen Hauge år 1771 i en bondgård 10 mil söder om Kristiania. Som gosse var han stilla och allvarlig, och då han 1796 väcktes till lefvande tro, lofvade han Gud att tjäna honom helt och odeladt. Från 1786 till 1804 genomvandrade han Norge i alla riktningar för att vittna för sina medmänniskor om frälsningen i Kristus. Han vandrade hundratals mil till fots och hade det oakadt tillfälle att hålla 2—4 möten dagligen. Han var en lång, kraftig man med ljust hår och skägg, klädd i den tidens nationaldräkt, knäbyxor och en lång vadmalsrock. Sina

föredrag höll han i enskilda hus, som upplätos. Hans predikningar väddade icke till känslan, men till samvetet och viljan. Han sökte företrädesvis att genom samtal inverka på människorna, och härutinnan ägde han en sällsynt förmåga att endast med ett par ord träffa samvetet.

Han var en arbetets man. Från dessa 7 år ha vi af hans hand 37 större och mindre skrifter, hvilkas form icke alltid är fulländad, men hvilkas innehåll tändts af en glödande kärlek och äro fulla af andekraft.

En skara män och kvinnor följde hans exempel. När de kommit till sans och lefvande tro, drogo de ut från stad till stad och predikade evangelium, och en kraftig andlig väckelse uppstod. De förhånades och förföljdes på alla sätt, blefvo arresterade af länsmanen, slagna och bespottade af bönderna, hvilka ofta hetsade hundarne på dem.

Orsaken till det mäktiga lif, som följde Hauge och hans arbete i spåren, måste sökas i den förhärskande andliga nöden, den innerliga kärleken, den omedelbarhet, som utmärker deras förkunnelse, deras flitiga forskning i Guds ord och slutligen det, att Guds ande hade makten i deras hjärtan. Det gjorde äfven ett starkt intryck, att de alla arbetade utan lön under svår förföljelse men under stort tålamod. Härutinnan hafva vi mycket att lära af haugianerna.

Prästerna föraktade dem, och till och med en man som biskop Bruun såg ned på dem. I en berättelse till regeringen skrifver han: deras böcker äro osammanhängande, deras föredrag eländiga, de äro blödsinta stackare, den svagaste delen af befolkningen, och ej behöfver man frukta, att från deras sida någon fara skall uppstå för staten. Ofta lida de stor orätt, utan att de beklaga sig däröfver.

När den man, som skulle stå som deras försvarare, betraktade dem på det sättet, kan man lätt tänka sig deras fienders dom.

Hans Nielsen Hauge blef själf 10 gånger fängslad, en gång satt han 11 år i fängelset, och när han äntligen blef frigifven, var han så angripen af en mängd sjukdomar, att den kraftige mannen dukade under därför och dog år 1824 i en ålder af 53 år.

Haugianerna voro ett praktiskt folk, som aldrig lämnade sin jordiska kallelse för att blifva evangelister. De skötte sitt arbete och predikade på de tider, då de kunde öfverlämna detta åt andra. Många af dem ha också i hög grad bidragit till kulturens främjande i Norge, de sökte bildning och upplysning, hvarhelst den fanns att få, många af deras söner fingo studera, och på det sättet hafva haugianerna skaffat kyrkan och vetenskapen många lysande namn, hvilka skola blifva bevarade i Norges historia.

Samtidens och eftervärdens dom om Hans Nielsen Hauge är mycket olika. Gruntvig skref en gång, att med Hans Nielsen Hauge vaknade folkandan i Norge.

Georg Brandes skrifver i sitt verk »Hufvudströmmingar i det 19:de århundradet», att officiellt blef kristendomen införd i Norge af Olaf Trygvason för 900 år sedan, men i verkligheten blef den först införd af Hans Nielsen Hauge i början af 19:de århundradet.

Vid en jubileumsfest i Stavangers understödsföre-

ning för arbetare, som var stiftad af Hauges vänner, uttalade författaren Alexander L. Kielland, att Hans Nielsen Hauge var Norges störste man, »större man har Norge aldrig haft; vi skola komma att klarare och klarare inse detta.»

Min bibel.

Gamla bok, du är mig kär;
I min ungdoms da'r jag redan
Lärde känna dig, och sedan
Ljuset på min väg du är.
Du mig ledde på min färd
Öfver skär och djupa vatten;
Än i storm och mörka natten
Vid ditt ljus det hemåt bär.

Klart och härligt är ditt sken,
Genom molnen det sig tränger;
Köld och mörker uteslänger
Med sin glans så hög och ren.
Du, som lyst mig intill nu,
Dig jag hvarje stund vill följa,
Aldrig för ditt sken mig dölja,
Lys mig in i kvällen sen!

Då jag gammal blir och svag,
Mina ögon skumma blifva
För att läsa eller skriva,
Kanske så är Guds behag.
Jag i hjärtat likväl gömt
Dina pärleskatter kära
Och ditt löfte att mig bära
Intill ålderns sena dag.

Uti sorger, nöd och strid
Kraft och mod hos dig jag finner,
Genom dig jag seger vinner,
Uti dig jag finner frid;
Seger genom andens svärd,
Frid uti det blod, som renar,
Som försonar och förenar
Mig med fadern, huld och blid.

Gamla bok, du är dig lik
Än som förr, då David konung
Fann dig sötare än honung;
Än du trotsar all kritik.
Enkel är den väg du lär:
Ingen där skall vilse fara,
Den på Sonen tror skall vara
Evidt frälst i himmelrik.

J. Th. Jacobsson.

För Gud äro alla ting möjliga.

Jag erkänner, att för människor äro många ting omöjliga. Men för Gud äro alla ting möjliga.

Jag såg en själ så hård, att ingenting kunde göra den hårdare. Alla slag af synd hade utfövat sitt inflytande på den. Den var stålsatt mot alla bättre känslor och hade varit så under trettio år. Den hade sjunkit ned i de djupaste djupen. Den var hållen för förlorad. Men en dag möttes denna själ såsom svar på bön af Jesu Kristi mäktiga inflytande, den böjde sig och steg upp i ljuset till förvåning för världen och församlingen. Jag har sett hundratals sådana fall. Då den döende banditen på korset blef omvänd, då en person, som på grund af grofva utsväfningar suttit fängslad, blef en stor evangelist så framgångsrik, att hela Newyorks befolkning sörjde vid hans död; då Newton, den svärjande sjömannen, genom sanningens kraft fördes till Kristus och blef en af de mäktigaste evangelii predikare, som England någonsin sett; då John Bunyan, hvilkens svordomar upprörde till och med den råa befolkningen på fisktorget, blef så förändrad till hjärta och lif, att han kunde skriva denna underbara dröm »Kristens resa» på ett sådant sätt, att oräkneliga tusenden genom den funnit väg till den himmelska staden — har, tänker jag, i alla dessa fall det omöjliga skett. Jag dyrkar den Gud, som kan göra det omöjliga.

Talmage.

Söndagsskolan.

Jesu födelse.

Utkast för söndagsskolan den 25 dec. 1903.

Text: Matt. 1: 21—23.

Hvilken högtid fira vi i dag? Till minne hvaraf fira vi juldagen? När gaf Gud det första löftet, att kvinnans säd skulle söndertrampa ormens hufvud? På fallets dag. Säg några tillfällen, då Gud förnyade och upprepade detta löfte! Till Abraham och fäderna. Hvilken profet hade talat om rättfärdighetens sol, som skulle uppgå med salighet i sina strålar? Malakia. Säg några som väntade på löftets fullbordande? Simeon och Hanna. Af hvem föddes vår frälsare? Hvad hade profeten Esaias förkunnat därom? »Se, jungfrun skall varda hafsande och föda en son. Hvarför föddes han hit till världen? För att frälsa syndare. I hurudana omständigheter föddes han? Hvarför skulle han födas i fattiga omständigheter? Han blef fattig för vår skull, att vi genom hans fattigdom skulle blifva rika.

Jesus.

Hvilket namn skulle han bära? Namnet *Jesus*. Hvarför skulle han bära det namnet? *Ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras syndar.* Det är hans ämbete att frälsa — och hvilka äro föremålet för hans verk? Syndares frälsning är således målet, hvarför Jesus är kommen i världen. Hvilka skulle han i första rummet frälsa? *Sitt folk* — judarne; ty saligheten är af judarne (Joh. 4: 22). Men han är alla människors frälsare; ty huru säger Herren enligt den vers, som Luther kallat »den lilla bibeln»? *Så älskade Gud världen, att han utgaf sin ende son* etc. Huru visade Jesus detta, då han gick här? Hvilka frälste han helst: publikaner eller fariseer? Röfvaren eller Nikodemus? Lika gärna; ty huru mycket anseende hade han till personen? Intet. Hvilka hade öppet tilltråde till hans hjärta: de fattiga eller de rika? Alla ha de lika fritt tilltråde därtill. Hvilka få komma nu? Hvem som helst — stora och små.

Hurudan frälsare är han? Han är allsmäktig och barmhärtig. Han både kan och vill frälsa hvar och en som kommer till honom. Han kan fullkomligt frälsa alla dem, som genom honom komma till Gud (Ebr. 7: 25). Huru många hafva såsom han förstätt syndares nöd och klagan? Ingen. Och hvarför? Han har själf varit frestad, och därför kan han hjälpa dem som frestas.

Hvarifrån skall han frälsa? *Från synder.* Huru skola vi då förhålla oss? Vi skola bekänna våra synder. *Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet* (1 Joh. 1: 9). Af hvem har Jesus fått makt att förlåta synder? Af Fadren.

Han gör oss ock till nya människor, gifver oss ett nytt sinne, så att vi vilja med villigt hjärta tjäna honom. Huru mycket af det, som genom synden blifvit fördärfadt, har Jesus kommit att ställa i lag. Allt. Hvad skall han därför göra med vår skröpliga lekamen? Han skall göra den lik med sin förklarade kropp. Och hvad skall han göra med hela skapelsen? Nya himlar och en ny jord vänta vi efter hans löfte.

Hvad är namnet *Jesus* rikt på? Det är rikt på *tröst* för alla betungade. Denna världens konungar hafva ofta kallat sig själfva: »Stora», »Eröfrare», »Djarfva» och sådant mer. Hvad kallar sig Guds son, alla konungars konung? Hvad är detta namn för den andligt skeppsbrutne och i nöd stadd? En *säker hamn*. Hvad få vi enligt sångarens ord genom *Jesa* namn? *Nåd*. Hvad finna vi i detta namn, då vi äro rädlösa? *Det bästa råd*. Hvad skänker detta namn en fridlös själ? *Himmelsk frid*. Hvad erhålla oroliga och trötta hjärtan i detta namn? *Lugn och hvila*. Hvad ger oss detta namn i striden mot inre och yttre fiender? Det ger oss *seger*. Hvad erhålla vi i detta namn, då vi omgifvas af faror af tusen slag? Vi erhålla *skydd*.

Immanuel.

Hvilket namn bär vår Frälsare enligt den 23 v.? Namnet *Immanuel*. Hvilken profet kallar honom så? *Esaias*. Det är ett sant och stort namn — hvad innebär det? Att Gud blifvit *ett med* oss. Efter barnen hafva kött och blod, har ock han blifvit delaktig däraf. Ett barn är oss födt, en son är oss gifven. Han är en människa såsom vi, synden undantagen. Säg några bevis derpå! Han kunde lida af trötthet, hunger och törst; han kunde gråta, sucka, känna sorg och smärta. Hvilket namn bär han? *Immanuel: Gud med oss — Gud och människa i en person.*

Han är ock Gud för oss. Hvad vittnar därom? Hela hans frälsningsverk. För vårt bästa, för vår frälsning sände Gud sin ende son. Hvad följer däraf, att Gud är för oss? *Hvem kan då vara mot oss? Han som icke har skonad sin egen son utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom?*

En enkel bild kan något åskådliggöra detta för oss. Tänk dig en konung, hvilken i sitt eget rike hade en egendom och på denna en förvaltare, hvilken för sina behof hade allting fullt upp af konungen. Tänk dig ock, att denne förvaltare hvarje dag beginge majestätsbrott, smådade och smutskastade konungens namn och förfor alla konungens tillhörigheter samt förstörde sig själf och sänkte sig i djupaste fattigdom. Tänk dig än vidare, att denne konung hade en son, som han sände till sin förvaltare af kärlek till honom och för att rädda honom ur hans djupa fall och göra honom till medarfvinge af kronan och riket. — Antag att konungens son för att rädda den arme mannen, sin faders fiende, afklädde sig all konungslig härlighet och steg ned till den afsigkomne mannens ståndpunkt i mat, husrum, kläder och arbete m. m. och höll ut i omkring 33 år därmed blott för att rädda och frälsa den arme mannen från sitt armod och sin undergång och för att åter göra honom till konungens vän och upphöja honom. Hvad skulle du säga om en sådan konung och hans kärlek? Hvad skulle du säga om en sådan konungens kärlek? Men när, vi skola säga, hvad Gud och hans son gjort, då förslå inga bilder.

Han är *Immanuel: Gud uti* oss. Hvilken bild använder Herren då han talar om denna innerliga förening? Bilden af vinträdet och grenarna. Och huru säger han därom i sin öfversteprästerliga förbön? *Jag i dem och de i mig, att de skola vara ett i oss.* Han steg ned för att blifva ett med oss och — hvad vill han göra än mer? Upphöja oss till ett med sig. *Fader, jag vill, att hvarst jag är, där skola ock de vara med mig, hvilka du har gifvit mig.* Han är ock *Immanuel: Gud hos* oss. Han är sitt folks beskärm och försvar i allehanda nöd. Hvilket härligt löfte gifver Herren, innan han uppfar till himmelen? *Se, jag är när eder alla dagar intill världens ände.*

Minnesvers (Malak. 4: 2 a): *Men för eder, som frukten mitt namn, skall rättfärdighetens sol uppgå med salighet under sina vingar.*

Johannes N—g.

I Guds hand.

Utkast för söndagsskolan den 27 dec. 1903.

Text: Ps. 121: 1—8.

Psalterna 120—134 pläga kallas vallfartssånger, eller pilgrimssånger, emedan de sjöngos af pilgrimerna, då de tågade upp till Jerusalems tempel. Denna psalm har ingen annan inledning än: en sång vid uppgången till templet. Men den talar om friden i Guds hus och om Herrens omvårdnad, och psalmisten blickar uppåt med hopp.

Herren hjälper.

Huru sjunger psalmisten enligt den 1 v.? De invånare, som bo i djupa dalar, äro ofta utsatta för mångahanda sjukdomar, för hvilka det ej gifves annan bot än en vistelse i berglandet. Före uppstigandet pläga de sjuka se upp mot höjderna och längta att komma upp på dem. Psalmisten ser bort från svårigheterna och bekymren omkring honom upp till Herren, som från höjden skådar ned för att hjälpa. Vi upplyfta våra andliga inre ögon i tro och bön till Gud, som är allsmäktig och barmhärtig. Själens ögon se längre än de lekamliga ögonen. Det lekamliga ögat ser blott efter naturlig, jordisk, timlig hjälp. Det andliga ögat ser icke efter de ting, som synas, utan efter dem, som icke synas; ty de ting, som synas, äro timliga, men de, som icke synas, äro eviga (2 Kor. 4: 18).

Satan vill hålla våra ögon fästade på bekymren och svårigheterna omkring oss för att göra oss oroliga och modfälda; men låtom oss se uppåt till de eviga höjderna! All god gåfva och all fullkomlig skänk kommer ofvanefters från ljusets Fader.

Min hjälp kommer ifrån Herren, som har gjort himmel och jord. Det är som psalmisten ville säga: Har Gud gjort himmel och jord, och uppehåller han ännu denna väldiga byggnad, så skall han ju ock uppehålla mig, som mot den stora himmelen och jorden är blott en liten mask och en handfull jord. Den, som har gjort himmel och jord, kan förvisso hjälpa. Om en myra komme till dörren af en valbärgad landbrukares spannmålsbod och både om hjälp, skulle det icke göra honom fattig att gifva henne en handfull af hvetet. Vi äro icke mera än en liten insekt vid dörren till Guds alltillräckliga förråd. Allt hvad vi kunna behöfva och någonsin kunna förbruka kan icke mer förminka Guds alltillräckliga förråd, än hvad en fisk dricker kan förminka världshafvet.

Vi behöfva alltid hjälp, kraftig hjälp i nödens tider. Vår hjälp kommer — den är på väg och hinner fram i rätt tid, ty Herren sänder den. Himmel och jord stå till hans förfogande — han har skapat dem — han kan bjuda *allt* att tjäna oss. Vi skola se bortom himmel och jord — bort från det synliga till den osynliga, som äger all makt i himmelen och på jorden.

Gud bevarar de sina.

Vägen genom detta lifvet är farlig, slipprig och svår, så att vi lätt kunna halka och falla; men Herren skall icke låta vår fot slinta. Vi skola bedja: Visa mig, Herre, din väg. Jag vill vandra i din sanning. Behåll mitt hjärta vid det ena, att jag fruktar ditt namn (Ps. 86: 11). Herren skall bevara oss, leda oss, då vi lägga vår troshand uti hans allsmäktiga hand. Icke ett ögonblick skulle vi kunna stå, om han somnade. Dag och natt behöfva vi hans vakande öga och hans ledande hand. Gud har lika noga akt på oss som en moder eller barnvårdarinna har akt på ett barn, som är henne anförtrodt och som hon aldrig släpper ur sikte utan följer med ögonen, hvart-hän det går. Af omsorg och omvårdnad om sitt barn hålles mängen moder vaken hela nätter. Herren är »trindt» omkring sitt folk. Den trösterika sanningen behöfver upprepas: *Se, han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sover icke.* Ingen tjuf kan smyga sig in, Herren märker det strax. Jakob hade hvarken väggar eller förhängen eller skyddsvakt omkring sig, men Herren var hans borg.

Herren är den, som bevarar dig. Jehovah själf har åtagit sig att bevara dig. Utan fruktan kunna vi då draga framåt mot det

himmelska Jerusalem. Herren är ditt skydd på din högra sida. Skydd bevarar för den brännande hettan och det bländande ljuset. Herren skall vara vår sköld och skydda vår högra arm, med hvilken vi kämpa mot fienden.

Solen skall icke skada dig om dagen, ej heller månen om natten. Faror finnas såväl i ljuset som i mörkret, men såväl natt som dag skola vi blifva bevarade; för hetta om dagen och för köld om natten. I Österlanden blir det ofta under månjlusa nätter en skadlig köld, då det på dagen varit stark solhetta. Huru betäckte ej Herren med sin skugga Loths hus och profeten Elisa, så att syrierna icke hörde honom. Då kyrkofadern Atanasius en gång förföljdes och fienderna jagade efter honom på hafvet, vände han plötsligt om, för dem till mötes och frågade dem, om de icke sett Atanasius? Ingen af fienderna anade, att det var han. Han förgömmar dig hemligen i sitt tjäll.

Gud bevarar icke endast vår kropp utan äfven vår själ. Herren skall bevara dig för allt ondt. Han bevarar oss icke blott i alla onda tider utan för hvarje ondt inflytande, för själfva det onda. Josef blef bevarad genom Herrens fruktan. Han bevarar oss personligen; han skall bevara din själ. Själens bevarande är det viktigaste. Om vi kunna säga, att vi till vår kropps vårdare och vaktare hafva Guds änglar, så hafva vi den helige Ande såsom själens vårdare. Han bevarar själen för synd, villfarelse, modlöshet, stolthet m. m., han bevarar den i Guds kärlek och Kristi tålmod.

Herren skall bevara din utgång och din ingång från nu och till evig tid. När vi gå ut på morgonen till vårt arbete och komma hem om aftonen för att hvila, bevaras vi af Herren. Vi förstå hvarken utföra början, fortgången eller slutet; låt därför början, fortgången och slutet af vårt kall vara dig anbefalldt. Så vill Salomo säga, då han nämner, att han är en ung dräng, som icke vet sin utgång eller ingång (1 Kon. 3: 7). Psalmistens ord syfta väl och på vårt lifs ingång och utgång. Båda måste Gud bevara — han måste i både lif och död bevisa oss barmhärtighet. Bevarandet är evigt: från nu och till evig tid. Hvilken trygghet är icke detta! Ingen är i en sådan säkerhet som den, hvilken Gud bevarar. Ingen står i en sådan fara som den, hvilken litat på sig själf. *Kommen ihåg Loths hustru*, hvilken svår utgång hon fick — hon såg sig tillbaka och blef stående där, *hvarest hennes hjärta och skatt var* (Luk. 17: 32).

Finns det således en makt, som kan bevara mig, när jag går ut i lifvet med dess oro, med dess frestelser och pröfningar; eller då jag går in i hemmet, i barnkammaren, i köket etc. — kan mitt hjärta och sinne blifva bevarade i stillhet inför Gud, bevarade för allt ondt? Herrens arm är icke för kort. Herrens makt är underbar! Vi bevaras med Guds makt genom tron till den frälsning, som är beredd att uppenbaras i den yttersta tiden.

Det är skönt att få sluta året med en så viss försäkran af Herren och att veta, att han lika trofast skall bevara oss under det kommande året.

Minnesvers (Ps. 121: 4): *Se, han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sover icke.*

Johannes N—g.

Redovisning

af till Srenska Missionsförbundet influtna gåfomedel under november månad 1903.

Utän uppgifvet ändamål.

Gm Aug. Svensson aukt.-medel fr. Ölmstads miss.-fören. 105 kr. Gm L. A. Holmström koll. 8: 50, s: 23 kr., af O. J. Johansson, Granö, 50 kr.; s: 81: 50. Gm A. Andersson fr. Bullsols miss.-fören. 25 kr. Gm C. Sandberg fr. Strömsbergs miss.-fören. 50 kr. Gm Edv. Andersson fr. Gårdeby miss.-fören. 57 kr. Af Einar Norberg, Elgsjö, 10 kr. Gm J. Alfr. Wennman fr. Hillevik, Strömsbro, 51 kr. Gm K. O. Nordahl fr. Kårsta 10 kr. Gm O. A. Larsson fr. Westerhanninge 21: 50. Gm Josua El. Wester testam. efter Lotta Eriksson i Iskarboda i Fällingsbro 50 kr. Gm Öhnell fr. Brännkyrka miss.-fören. 44: 38. Gm L. M. Ström fr. Westerås miss.-fören. 265 kr. Gm Ragnar Johansson fr. Betesda församl. i Sthlm 57: 95. Gm Aug. Bohman fr. Rörstrands församl. 212: 50. Gm Eurén fr. Edebo friförsaml. 15: 25. Gm J. Bergman fr. Skara miss.-fören. 45 kr. Gm O. Gustafsson fr. Mellösa miss.-fören. 10: 45, fr. Flens

do 14: 20; s: 24: 65. Gm J. Eriksson fr. Björkviks miss.-fören. 11: 13. Gm E. Lundvall af Grängesbergs friförsaml. 45 kr. Gm E. J. Brandt fr. Helsingtuna brödräfsaml. 60: 12. Gm J. A. Petersson fr. Öretyds miss.-fören. 20 kr. Gm A. W. Larsson fr. Jönköpings stadsmis.-fören. 542: 28, gm A. Ohldén »en efterskörd fr. offerv. af onämnd» 500 kr.; s: 1,042: 28. Gm N. P. Andersson, Norrköping, af onämnd gm A. F. L. 5 kr., af Dora Lindstedt 2: 50, fr. lille David 5 kr., gm O. F. Elfström af onämnd 110 kr., fr. Norrköpings stadsmis.-fören. 362: 11; s: 484: 61. Gm A. Carlsson af Rosell fr. Sala 5 kr. Gm Joh. Aron Bengtsson, Sennan, 30 kr.; ett löfte af Herren 15 kr.; s: 45 kr. Gm Alfr. Johansson fr. Broby miss.-fören. 10 kr. Gm Carl Jansson fr. Gräsholmens miss.-fören. 16: 50. Gm F. Bilén fr. Skallsjö miss.-församl. 25 kr. Gm P. Persson fr. Wisingsö 57 kr. Gm Frans Andersson fr. Lotorps miss.-fören. 10 kr. Gm Th. Lundmark fr. Möldals miss.-fören. 42: 80. Gm S. M. Wijk af missionsvänner på Kalfsund 5 kr. Gm K. W. Hallgren fr. Borgviks miss.-fören. 20: 49. Gm N. P. Larsson fr. Korsnäs miss.-fören. 50 kr. Gm J. A. Blomgren koll. i Främlingshem 4: 60. Af E. A. Östergren 14: 58. Af miss.-fören. i Svanskog 25 kr. Gm E. Bergström af Kristina Persson i Bovik 10 kr. Gm Joh: Johansson fr. Tranås miss.-fören. och brödräfsaml. 339: 11. Gm Marcus Selin fr. Örebro brödräfsaml. 455: 33. Gm J. A. Johansson fr. Rinna 47 kr. Gm Aug. Johansson fr. Åsarps-Kölabo kristna församl. 105 kr. Gm A. Wennsten fr. Ey. luth. miss.-fören. i Karlstad 194 kr. Gm J. Broström fr. Hudiksvalls brödräfsaml. 161 kr. Gm P. Andersson fr. Tidaholms miss.-fören. 114 kr. Gm Claes Johansson af Mikaelstads församl. i Sthlm 17: 05. Från insamling i Immanuelskyrkan i Sthlm under offerv. 1,781: 05. Gm K. E. Ahman fr. Kungsholms församl. 160: 98. Gm W. Andersson fr. Julita miss.-fören. 85 kr. Gm And. Eliasson fr. Malungs kristna friförsaml. 92: 57. Gm L. Olsson fr. Sandvikens miss.-fören. 66 kr. Gm M. A. Eriksson fr. Gustafs friförsaml. 156: 20. Gm Per Er. Jonsson af missionsvänner i Glandhammar 116 kr. Gm J. A. Broström fr. Hallsberg 20 kr. Gm Jac. Jansson fr. Byrsta miss.-fören. 140 kr., af J. E. i W. Åby 10 kr.; s: 150 kr. Gm J. A. Johansson fr. Kumla friförsaml. 14: 50. Gm A. Svensson koll. fr. Blidsbergs friförsaml. 21: 74, årsbidrag 10 kr., s: 31: 74. Gm J. Trelle fr. Östra Holmedals miss.-fören. 22: 75. Gm Aug. Andersson fr. Hörsta friförsaml. 55: 78. Gm E. Sjöberg fr. Betesda miss.-fören. i Sthlm 34 kr. Gm J. Andersson fr. Trelleborgs stadsmis.-fören. 75: 87. Gm S. E. Wreth fr. Skultuna miss.-fören. 10: 50. Gm J. E. Harnesk, insaml. i Boden, 63: 04. Gm C. U. Funcke fr. Knista friförsaml. 15 kr. Gm O. Öhman fr. Gysinge miss.-fören. 23: 50. Gm A. Th. Hedström fr. Wirsbo friförsaml. 15: 50. Gm Per E. Pettersson fr. By södra miss.-fören. 75 kr. Gm A. G. Berglund fr. Hammarby friförsaml. 33: 35. Gm Joh. Wasberg, Enånger, 26: 88. Gm A. Andersson fr. Hemsjö miss.-fören. 19: 50. Gm Ferd. Roos fr. Krokens miss.-fören. 26: 50. Gm F. A. Johansson, Habo, 30 kr. Gm F. O. Johansson fr. Lekeryds västra miss.-fören. 20 kr. Gm Joh: Larsson fr. Ljurs miss.-fören. 40 kr.

Inre missionen.

Gm C. J. Nyvall fr. Wermls ansg.-fören. 550 kr.

Yttre missionen.

Gm L. W. Larsson fr. Fridhems miss.-fören. 20 kr. Gm J. Pettersson fr. Björklinge miss.-fören. 18: 85. Gm K. F. Karlsson fr. Asby miss.-fören. 25 kr. Gm Joh. Mellberg fr. en onämnd, Hofors, 50 kr. Gm K. G. Johansson, Ramfall, 30 kr. Gm F. F. Jansson fr. Blomskogs yttre miss.-fören. 10 kr. Gm Anton Lundgren koll. i Erska 17: 73, Presstorp 7: 61, af Karl Andersson 2: 50; s: 27: 84. Gm K. H. Söderberg fr. Sjökuila kristna ungd.-fören. 30 kr., fr. missionsvänner i Sjökuila 5 kr.; s: 35 kr. Gm A. Hedqvist fr. ungd.- och miss.-fören. i Nyttorp, N. Kil, 25 kr. Gm G. Josua El. Wester koll. vid Rockhammar 7: 48, insaml. vid Sjölanda 5: 73; s: 13: 21 kr. Gm J. N. Olsson fr. Ivarsbjörke, Sunne friförsaml., 50 kr. Gm And. Hedlund fr. Åls miss.-fören. 20 kr. Gm C. E. Bergman af Bergaby missionskrets 22: 10. Gm C. Jansson fr. Westra Films miss.-fören. 152: 02. Gm K. J. Jansson, Hätverö, koll. vid Betania 28 kr., insaml. å ett graföl hos M. Mattson, Tulka, 5 kr.; s: 33 kr. Gm J. W. Grundström fr. Hjo kristna brödräfsaml. 154 kr. Gm A. Karlsson fr. Bethels församl. i Munktorp 21 kr. Gm Aug. Johansson fr. Hools miss.-fören. 40 kr. Gm Er. Gradin fr. Sprängvikens friförsaml. 10: 25. Gm I. F. Johansson fr. Haurida friförsaml. 25 kr. Gm C. P. Magnusson fr. Karlstorps västra miss.-

fören. 14: 25. Af Isak Larsson, Jäderfors, 5 kr. Gm J. M. Hallgren fr. Grums miss.-fören. 50 kr. Gm Jaana Carlsson fr. friförsaml. i Wänga 45 kr. Gm Aug. Pettersson fr. Öfre Ulleruds brödrä-fören. 40 kr. Gm Aug. Hemberg fr. Lidköpings Imman. församl. 216: 20, af onämnd ett löfte åt Herren 5 kr., ssa 221: 20. Gm C. A. Andersson fr. Skinnskattebergs friförsaml. 50 kr. Gm Gust. Olsson fr. Tegelsmora friförsaml. 150 kr. Gm C. W. Bäckman fr. W. Wingåkers miss.-fören. 151: 50. Gm C. J. Johansson fr. Kärrets miss.-fören. 24 kr. Gm J. E. Johansson fr. Oryds miss.-fören. 25 kr. Gm K. A. Johansson fr. Wahlunds krets af Wisnoms och Kils miss.-fören. 15 kr. Gm J. H. Jernberg fr. Idre fria miss.-fören. 45 kr. Gm P. Holst fr. Malungs missionsförsaml. 21: 50. Gm Alfr. Carlsson fr. Sorunda miss.-fören. 27: 23, Sorunda ungd.-fören. 10 kr.; ssa 37: 23. Gm G. Hjelm fr. Skönviks brödrä-fören. 57: 61. Gm A. G. Persson koll. fr. Löa missionskrets i Ramsberg 21: 60. Gm Carl Petersson, Strömstad, 55 kr. Gm P. G. Johansson koll.: fr. Ottebols församl. 5 kr. Gm N. Höglund fr. Films norra miss.-fören. 46 kr. Gm C. Eriksson fr. Björnlunda ungd.-fören. 25 kr.

Missionen i Kongo.

Af Lydia Gren och Ester Hansson 50 kr. Af J. Wennerström, Bergsvik, till *Andela Binkomba* 50 kr. Gm Aug. O. Björn fr. Göt-lunda ungd.-fören. 15 kr., fr. Götunda lat. miss.-fören. 25 kr.; ssa 40 kr. Gm Inrietta Andersson fr. Betania jungfrufören i Lund till *David Babokedi* 50 kr. Gm Ol. Eriksson fr. Södra Råda kristna ungd.-fören. 45 kr. Gm K. Isaksson fr. Ungdomsfören. Framtidens hopp till *Luamba* 50 kr. Af B. A. Jonsson, Åsele, 100 kr. Af Andrina Fick, Landskrona, till *Samueli Ngoyo* 50 kr. Gm John Johansson fr. fören. Senapskornet i Göteborg, till *Nkombo Pauli* 75 kr. Gm Edv. Björk fr. kristna jungfrufören i Ronneby till *Aloni Masamba* 50 kr. Gm Bengt Finnström fr. Fagerås syfören. till *Menta Samisoni* 50 kr. Gm J. Nilsson fr. Ruds jungfrufören. 18: 20. Gm E. A. Nilsson fr. fören. Senapskornet i Örebro till *Noa Diela* 150 kr. Gm J. F. Svensson fr. Boarps friförsaml. och miss.-fören. 100 kr. Gm H. Johansson af Länna södra missionsförening 12 kr. Från ungd.-fören. i Götunda till *Mpaki* 30 kr. Gm Linus Andersson fr. Tidholms sönd.-skola till *Simisoni Kiabuka* 50 kr. Gm K. E. Gustafsson fr. Svenska Ev. Pilgrimskyrkans sönd.-skola till *Kilumba* 55: 50. Gm Wilh. Sjöholm fr. Skarstads Norra miss.-fören. 25 kr., öfverskott å frakt 7: 80, å resp. fr. Karlskrona 8: 05: ssa 40: 85. Gm C. R. Egle af missionsvänner i Amerika 745 kr. Gm Martina Söderberg af K. M. A. till *Nkembo* 100 kr. Af Anna Andersson, Sorunda, 15 kr. Gm Aug. Hemberg fr. Lidköpings Imman. församl. till *Mabonso* och *Mose Mabungu* 100 kr. Gm A. Cedermark fr. ungd.-kretsen i Betesda till *Nvanda Leo* 25 kr. Af P. A. Lindholm till *Yuda Masamba* 50 kr. Gm J. A. Magnusson fr. Tveita friförsaml. 32: 52. Af Elfångens och Eskekärrs miss.-fören. 48 kr.

Missionen i Kina.

Gm J. Wennerström af Per Nilsson, Frykmanstorp, 10 kr. Gm Aug. A. Björn fr. Götunda ungd.-fören. 15 kr. Gm J. Nilsson fr. Ruds jungfrufören. 18: 20. Gm A. J. Ahlstrand fr. Håkantors kristl. ungd.-fören. 40 kr. Gm N. P. Andersson, Norrköping, af K. S—n ett tackoffer åt Herren 30 kr. Gm J. E. Harnesk, Boden, 5: 40.

Söndagsskolbarnens hednamission.

Gm Wirström fr. Lidköping sönd.-skola 4: 65. Gm K. Pettersson fr. Gisslaveds sönd.-skola 15 kr. Gm Amalia Hellberg fr. sönd.-skolb. i Westerås missionskyrka 56 kr.

Predikantfonden.

Gm J. W. Grundström koll. fr. Hjo kristna brödrä-fören. 18 kr. Gm N. P. Andersson fr. Norrköpings stadsmiss.-fören. 58: 04.

Armeniska barnhemmet.

Af H. Karlsson, Börjestorp, 15 kr.

Ungdomens hednamission.

Af onämnde, Wernamo, 10 kr. Gm Ungdomsvännens red.: fr. J. E—n »ett tack till Herren för återvunnen hälsa» 100 kr., fr. Krylbo ungd.-fören. gm Anna Jakobsson 50 kr., fr. Ö. Skrukeby ungd.-fören. genom Hilda Blixt 25 kr., fr. »okänd X» 5 kr.; ssa 180 kr. Gm A. G. Pettersson fr. ungd.-fören. Liljan 15 kr. Gm Frans Andersson fr. ungd.-fören. Senapskornet 30 kr. Gm O. Andersson fr. troende ungdom i Stafnäs, Boda, 25 kr.

Missionen i Kaschgar.

Gm Aug. O. Björn fr. Götunda ungd.-fören. 15 kr. Af Isak Nilsson, Svensköp, 5 kr.

Missionen i Lappland.

Af Anton Lundgren, Sollebrunn, 50 kr.

Sjömansmissionen.

Af H. Karlsson, Börjestorp, Udenäs, 15 kr.

In natura.

Gm K. F. Karlsson, Gunnarstorp, 6 st. klädn., 9 st. skjorter fr. Asby ungd.-verksamhet. Af Marie Louise Ekman, Sthlm, 1 par strumpor, 1 stickad mössa, 2 halsdukar, 2 paket ljus.

Redovisning

för influina gåfomedel för missionshusbyggnaden i Forsnäs.

Från Amy Moberg och hennes vänner, Vaxholm, 15 kr. Af H. A. Ö. — W. 10 kr. Och vilja vi härjämte säga eder, i Herren med oss förbundne, ett af hjärtat gående tack! Gifve Gud eder alltid sin rika nåd och välsignelse.

Vi emottaga ytterligare med stor tacksamhet frivilliga bidrag. Andra vänner än de ofvannämnda torde kanske äfven kunna och vilja sända oss någon liten skärf. Allt skall redovisas i denna tidning.

Harads och Forsnäs den 8 nov. 1903.

Joh. Ersson.

Till Red. af "Missionsförbundet".

Anhålls vördsamt om plats för nedanstående.

Den monotona, men icke desto mindre ytterst sli-tande tillvaro, våra sjömän i allmänhet framleva, och deras egen oförmåga att genom goda nöjen färglägga lifvet en smula måste hos dem, som hafva tillfälle personligen iakt-taga dem borta i de utländska hamnstäderna, gifva upp-hof till en önskan att på ett eller annat sätt väcka och värma. Det är denna osökta känsla af deltagande, som under förlidna år kommit oss att anordna — så vidt möj-ligt på äkta nordiskt vis — de stora julfester, till hvilka gåfvor anländt från missionsvänner öfver hela Sverige, och hvilka just på grund häraf utöfvat en så oemotståndlig dragningskraft på våra sjömän.

De inom skeppsfarten synnerligen tryckta tiderna och sjömannens därmed förknippade särskildt svåra be-lägenhet mana i år till exceptionella ansträngningar. Vi våga därför uttala den förhoppningen, att sjömansmissio-nens gamla vänner i Sverige skola lyckas värfva nya så-dana inom många hem, och att alla gemensamt vilja bi-draga till julglädjens höjande bland våra kringirrande landsmän härute.

Virkade långhalsdukar, mössor, strumpor, vantar o. d. samt sypåsar, goda berättelseböcker och stearinljus äro allt välkomna saker, särskildt om afsändarens namn och adress åtfölja dem.

Skandinaviska sjömanshemmet, London, oktober 1903.

Axel och Agnes Welén.

OBS! Herrar Olof Melin och son, Göteborg, till hvilka försändningar böra ställas senast under första veckan i december, hafva med vanligt tillmötesgående åtagit sig fraktfritt fortskaffa dem öfver Nordsjön.

Upprop

till sparbössetömning annandag jul.*

Snart hafva vi åter slutat ett år, rikt på erfarenheter af Guds nåd och trofasthet. Arbetet både i hemlandet och hednavärlden har af Gud rikligen välsignats. Många nya dörrar hafva öppnats för evangelii predikan, mångas hjärtan hafva blifvit värmda af talet om Guds kärlek, uppenbarad i Jesus Kristus. Men allt detta bör mana oss att med glädje efterkomma missionsbudet och så bevisa oss vara trogna förvaltare af Guds nåd.

Huru Herren har välsignat våra arbetare på de olika missionsfälten, hafva missionens vänner sett af vår missionstidning. Behovet att få utvidga arbetet gör sig öck mer och mer gällande. Därför må vi vara öfverflödande i vårt arbete för missionens sak och ej tröttna, på det att vi måtte få deltaga i en rik och härlig skörd.

Ett tillfälle beredes oss ånyo *nästkommande annandag jul* att i likhet med föregående år endräktigt samlas för att deltaga med våra gåfvor i det heliga missionsarbetet. Vi vilja därför på det *enträgnaste och hjärtligaste* uppmana samtliga Missionsvänner, som hafva anslutit sig till Svenska Missionsförbundet, att då samlas på sina missionshus för *firandet af en gemensam missionsfest och för att tömma sparbössorna*. Herren, som under föregående år vid dessa fester skänkt oss så mycken vederkvickelse och uppmuntran, skall säkerligen äfven i år låta oss få erfara sin närvaro och låta oss smaka, huru luft det är att få gå hans ärenden.

Låt oss därför mangrant samlas *annandag jul* för att gemensamt bekänna våra missionssynder och för att gemensamt tacka Herren för all nåd, vi i vårt arbete fått röna under det förflutna året, samt för att utbedja oss kraft till fortsatt arbete på missionsfältet! Låt oss villigt och glädt komma med våra sparbössor eller med gåfvor i annan form för att nedlägga dem på Herrens altare! Må vi ihågkomma, att *den, som sparligen sår, skall öck sparligen uppskåra; men den, som sår i välsignelse, skall öck uppskåra i välsignelse*.

För dem, som önska begagna sig däraf, vilja vi här nedan meddela ett program för missionsfesten.

Program:

Kl. 9—10 f. m. Sedan en sång afsjungits, upplåses Es. 35 för hvars innehåll i korthet redogöres. Därefter egnas en stund åt bekännelse af missionssynder samt åt frambårande af tacksågelser till Herren.

Kl. 10 f. m.—1 e. m. Missionspredikan öfver Joh. 8: 12 samt meddelanden ur missionstidningen från Svenska Missionsförbundets missionsfält m. m.; allt detta under omväxlande af missionssånger.

Kl. 1—3 e. m. Middagsrast.

Kl. 3 e. m. samlas man för att öppna sparbössorna och mottaga andra gåfvor. Sparbössemedlen hopsummeras genast, hvarefter resultatet meddelas missionsvännerna.

Därefter betraktas ånyo något Guds ord, egnadt att upplifva till fortsatt kärleksverksamhet, hvarefter festen avslutas med ett gemensamt bönenöte och med uppmaning till hvarandra att under det nya arbetsåret på första dagen i veckan aflåga något visst för missions-saken.

* Torde upplåses i samtliga predikolokaler någon af söndagarna före jul.

De medel, som insamlas *annandag jul*, torde om möjligt innan årets slut i rekommenderade bref insändas till Svenska Missionsförbundets expedition, Stockholm.

Nu börja vi igen,

älskade missionsvänner landet rundt, med att vinna ytterligare 2 tusen prenumeranter eller läsare af vår kära missionstidning för nästa år. Predikanter och reseombud! Lågen i kärlek denna sak på församlingarnas eller missionsvännernas hjärtan. Sågen dem, att läsandet af de segrar, som Gud vinner ute på hednafältet och i hemlandet, uppväcker mera missionsnit och glädje i arbetet och manar oss att mera bedja för missionsarbetarna och Guds rikes framgång i världen. Genom bön, tro och kärlek till Herren och våra medmänniskor blifva vi varma och erhålla segekraft till att gå framåt och vinna för Gud, hvad vinnas kan. »Ty ånnu fler han hafva skall; hans egendom är världen all.»

I ordförande och föreståndare, gören allt hvad I kunnen! Många församlingar behöfva dubbelt så många ex. af missionstidningen. Hvems är felet att ej flera ha den? I många fall de ledande männens, som ej våga eller vilja framlåga denna sak för församlingen i tid och själf gå före med godt exempel. *Nu är rätta tiden*, innan julbrådskan och årsskiftet komma. I krets-föreståndare och I kvinnor, som ären för Guds verk nitiska, tala härom på edra symöten och hjäpen till att sprida missionstidningen, så att vi snart få höra, att att den utgår i 20 tusen ex.

Skynda er att köpa och läsa Festskriften af Sv. Missionsförbundets 25-åriga verksamhet. Innan det nästa kvartseklats minnesruna tecknas, ligga många af oss i grafven.

Fagerås i nov. 1903.

Bengt Finnström.

Meddelande.

Missionärerna i Kongo hafva manuskript färdigt till tryckning af 330 sånger med noter, men det fattas pengar, omkring 2,000 kr., till betäckande af kostnaderna härför. *Missionsvänner, som förstå, hvilken betydelse sången har för evangelii verksamhet, kommen med hjälp*, så att de undgå att nödgas låna.

C. J. Nyvall.

Se hit!

Af festskriften finnes ånnu ett antal ex. kvar. Dessa säljas hädanefter för ett netto-pris af 1 krona per kontant eller mot efterkraf.